"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 43, **MARTIE 2007** Apare **DUPĂ jumătatea** lunii **1,5 RON** (15.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Atitudini Pupincurismul din Cişmigiu
Zig-zag prin Capitală Palatul Parlamentului
Carte legionară "Pentru legionari" (XI)
Spiritualitate Astrologia – ştiinţă sau magie?
Aniversare Radu Gyr Primăvara altui veac
Diverse Itinerar sentimental Cernăuţi (II)
Biserica germană - fără complexe
Diverse Iustin Ilieşu, un poet naţionalist uitat
Aparitie de carte Influenţa evreilor în lume (I)
Zig-zag pe mapamond Tunisia (II)
Corespondentă Sörös şi "noua ordine"
Concurs
Poşta Redacţiei

Editorial: OBRĂZNICIA LA SUPERLATIV

Nu ştiu cum aş putea să numesc comportamentul acestor blasfemiatori ai creştinismului şi ai lui Christos: *dacă i-am numit obraznici, mi se pare prea puţin şi oricum incomplet*; dacă merg cu raţionamentul mai departe, încep să ***văd în ei nişte provocatori criminali care încearcă să stârnească cele mai rele şi mai urâte sentimente omeneşti,*** căci nu îi pot bănui de inconştienţă.

În concepţia acestor domni antisemitismul trebuie provocat, ţinut viu sau inventat, căci cu el vor să îi mobilizeze pe evrei în interiorul unui cerc mistic, al unui cerc de interese promovate de iudaism şi sionism.

Ofensiva unor "personalităţi" de origine evreiască "secondate" de bine plătiţii slugoi, căci pe postul de slugi credincioase îşi pierd şi naţionalitatea şi religia şi morala, a ajuns să renunţe la orice fel de disimulare, la raţiune şi la respect, împroşcând cu noroi pe oricine nu le cântă în strună, nepregetând să atenteze la reperele cele mai profunde ale esenţei noastre spirituale.

Dacă cineva va încerca să obiecteze la aceste afirmaţii, aducând ca argument că ar fi acţiunile unor persoane sau ale unor grupuri restrânse, şi că ar fi anormal să încercăm să aruncăm o anatemă la modul general, îi voi răspunde că măsura lucrurilor nu este cauza, ci efectul.

Aceste încercări de deturnare a opiniei publice creştine de la credinţa dătătoare de putere şi siguranţă, aceste încercări neruşinate de a trezi scepticismul, de a zdruncina izvoarele convingerilor noastre, capătă o amploare din ce în ce mai mare, **anunţând fără doar şi poate o criză care va fi soluţionată - atenţie! - în două feluri:** sau va reacţiona lumea creştină, dând peste bot obraznicilor, *sau se va ajunge la nişte legi care,* apropos de bot, *să ne pună botniţă şi să nu mai avem voie să reacţionăm în nici un fel la palmele pe care le primim, după modelul legilor care ne interzic să comentăm în vreun fel existenţa holocaustului!*

Fără discuţie că s-a scris destul în ultimul timp despre noua acţiune declanşată la nivel mondial de către nişte, fără doar şi poate "oameni de ştiinţă", anunţând folosirea unor descoperiri arheologice ale anilor '80 pentru a demonstra că simbolul religiei creştine, Iisus Christos, ar fi fost un cetăţean oarecare, cu nevastă, copii, mort în anonimat şi îngropat undeva, în marginea Ierusalimului.

Voi pomeni doar în treacăt despre acest ultim atac neruşinat la adresa creştinismului, căci nu aş vrea să repet aceleaşi comentarii făcute deja publice în presa românească.

Aspectul pe care doresc să-l abordez ar fi **o sumară sinteză asupra concertului de atacuri la adresa creştinismului în general, şi reflectarea acestei stări de spirit în spaţiul românesc.** Ea s-ar manifesta prin dezertarea prea multor intelectuali oportunişti – sau, mai exact, lipsiţi de caracter - de la o poziţie normală dictată de apartenenţa naţională şi confesională şi de disponibilitatea statului român, condus deocamdată de nişte vânduţi, de a executa fără crâcnire ordinele mai mult sau mai puţin oficiale în favoarea tezelor sau intereselor evreieşti.

Ideea care stă la baza abordării problemei în acest articol este că **trebuie să punem aceste agresiuni una lângă alta, pe hârtie, pentru a nu pierde din vedere amploarea şi continuitatea acestor acţiuni**, pentru a nu face greşeala de a aprecia efectele altfel decât ca fiecare preluând reculul celei anterioare.

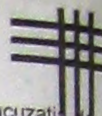
În al doilea rând să apreciem faptele prin prisma existenţei unei coordonări unice, dozând cu îndemânare şi perseverenţă criminală procesul de otrăvire a lumii creştine.

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

OBRĂZNICIA LA SUPERLATIV (continuare din pag. 1)

Încercările permanente de a arunca în derizoriu ideea unei conspirații - mondiale în spațiu și istorice în timp - sunt deja de domeniul trecutului; **la ora actuală este evident faptul că pentru înspăimântarea și paralizarea adversarului se practică politica inversă, prin care se dă tot timpul de înțeles că se poate discuta de pe poziții de forță la nivel mondial, că timpul disimulărilor a trecut și că ideea coordonării centralizate este în sine o armă de efect.**

Știm foarte bine că România în acest context își are un loc "privilegiat", fiind spațiul râvnit de secole de ochiul lacom al iudaismului mondial.

De ce trebuia să ne lovească pe noi această calamitate, este mult de discutat; poate am fost totdeauna prea slabi, poate am fost totdeauna prea blânzi și prea primitori, poate am fost și mai suntem fără noroc și mai mult ca sigur că ar trebui să ni-l facem singuri.

Această poziție "privilegiată", cum ziceam mai sus, ne face să fim obiectul unei ofensive iudaice absolut particulare, de care nu "beneficiază" altă țară și alt popor, poate numai cu excepția poporului palestinian.

Depășind aceste considerațiuni, vom putea să împărțim acțiunile anticreștine ale ultimilor ani în unele cu adresabilitate globală și altele ținând de spațiul nostru de existență.

Nu vrem să sugerăm că ar exista o legătură punctuală între acțiunile anticreștine la nivel mondial și cele la nivel național, cu toate că nici această ipoteză nu poate fi exclusă, dar fără îndoială **anticreștinismul practicat la noi se suprapune cu antiromânismul, fiind complementare, având aceeași sursă și același scop; de altfel, adresarea mesajelor anticreștine la nivel mondial vizează și spațiul românesc prin *traducerea în limba română a unor romane cărora li se face o reclamă deșănțată, care apar în tiraje foarte mari*** și care devin pentru destui picătura de otravă anticreștină decisivă.

Voi enumera în continuare titluri care aproape nu au nevoie de nici o precizare, reprezentând în sine **atacuri la adresa dogmelor creștine,** însoțite de numele *autorilor, cunoscuți ca fiind de origine evreiască:*

- "Evanghelia după Iisus" de Jose Saramago, deținător al unui premiu Nobel pentru literatură, în care Iisus este dus în derizoriu. Am precizat că este deținător al premiului Nobel pentru literatură pentru a sublinia încă o dată cine stă în spatele acestor premii, și că blasfemia este totdeauna răsplătită. Făcând referire la titlul acestei cărți, el singur îți precizează abordarea problemei în mod necreștin, așa ceva neexistând în realitate, trimițându-ne cu gândul la un fals istoric.
- Paulo Coelho scrie mai multe cărți prin care vrea să sugereze că de fapt divinitatea a fost feminină, bineînțeles contrazicând adevărurile creștine ("Al cincilea munte", "Diavolul și domnișoara Prym", "Veronica se hotărăște să moară").
- Dan Brown cu al său bine cunoscut "Codul lui Da Vinci", difuzat în toate țările, în milioane de exemplare, în care îl prezintă pe Iisus căsătorit cu Maria Magdalena, având copii care formează dinastia Merovingiană. Bineînțeles că cinematografia americană, controlată în totalitate de evrei, sare în sprijinul tezei turnând un film menit să îi convingă pe proști. Dan Brown a mai scris "Evanghelia după Iuda", titlul neavând nevoie de vreun alt comentariu, încercând să acrediteze pe Iuda în cu totul altă postură decât Biblia, transformându-l în erou pozitiv.
- Simcha Iacobovici, jurnalist, regizor, scenarist anticreștin, producând "Iacob, fratele lui Iisus" și, în actualitate, "Mormântul pierdut al lui Iisus", încercând de fiecare dată să arunce în derizoriu viața și faptele Mântuitorului, încercând să ne facă să credem că toate convingerile noastre bazate pe fapte istorice dovedite, sunt niște invenții.
- James Cameron, cunoscut regizor "american", conlucrează cu Iacobovici, fiind producătorul acestor filme: "The body" ("Corpul") și "Mormântul lui Iisus".

Este important de reținut că aceste atacuri la adresa creștinismului sunt doar cele absolut fățișe, unde nu se mai poate pune problema unor interpretări subiective datorate unor "nenorociți de antisemiți" sau unor naționaliști.

Războiul împotriva noastră este scos din tenebrele conspirațiilor.

Condamnarea obișnuită a celor care iau poziție publică împotriva acestor agresori, a celor care vor să trezească din letargie opinia publică creștină, nu mai poate avea loc; ***a încerca să treci cu vederea atacurile mârșave devenite publice și cu autorii pe poziții foarte clare, este o dovadă de lașitate sau de obediență.***

Este obligatoriu să facem o legătură directă între aceste manifestări și ofensiva mediatică și economică asupra României, având o concentrare de forțe și de mijloace nemaiîntâlnită în istorie, începută, sau mai bine zis reluată după 1990; nu te poți opri să constați acest lucru când poți arunca o privire de ansamblu asupra desfășurării acestor acțiuni.

Oare să ne închipuim că piesa de teatru "Evangheliștii", având ca autoare pe *Alina Sugiu Pipi, în care susține ideea unei relații pur omenești între Mântuitor și Maria Magdalena, sugerând într-o scenă un contact sexual oral între cei doi,* ***ar putea fi altceva decât preluarea la nivel național a ofensivei anticreștine***, având epicentrul în romanele și filmele mai sus amintite? În ce țară ați mai auzit că este posibil așa ceva, decât într-o Românie făcând parte din planurile de cucerire ale Iudaismului! ***Cum a reacționat societatea românească la această blasfemie?*** Aproape deloc. **Piesa s-a jucat la un teatru din Iași cu un regizor franco-evreu și cu jandarmeria prezentă la fiecare spectacol, pentru a intimida pe oricine ar fi vrut să protesteze în sală**; și ce s-a întâmplat: nimic, nimic, nimic! *Nu am mai auzit nici măcar Biserica să se pronunțe energic în fața acestui atac ordinar.* ***Cât despre d-na Alina Sugiu Pipi nu am auzit pe nimeni să o fi scuipat în față; oare i-a priit mânjirea cu murdărie a creștinismului?*** Fără discuție că da; nu avem mijloace de a face investigații financiare care sigur ar fi concludente, dar observăm că distruge ideea greacă despre frumusețea feminină din ce în ce mai des pe ecranele prea multor posturi de televiziune, este consultată din ce în ce mai des fiind "specialistă" și arbitru în toate, organizează, conduce, supervizează în dreapta și în stânga, ce mai?! a devenit "il ombilico del mondo"!

Dar să o lăsăm pe rotunjoara atomică și să ne referim la **campania împotriva icoanelor și însemnelor creștine** declanșată de un tip plin de complexe și frustrări, tov. Emil Moisă, îngrijorat că societatea românească aleargă cu inconștiență către prăpastie, neluând în seamă apelul lui dramatic!

Să ne întoarcem puțin și să ne amintim de **perseverenta campanie a rabinului Mozes Rozen, de desființare a lui Eminescu**? O să intervină unii "energic" decretând că nu există conexiuni cu religia; conexiunea există: orice atac la ființa națională este și un atac la religie și orice atac la religie este un atac la ființa națională!

Încercările unora de a prezenta creștinismul și ființa națională ca pe două entități diferite este o încercare deliberată menită să micșoreze forța românismului.

Privind lucrurile prin aceeași prismă, acuzația de holocaust adusă - atenție! - poporului român, este absolut clar și o acuzație adusă creștinismului! Să vă explic mai mult ar fi jenant pentru cei ce se fac a nu înțelege.

Tot în aceeași categorie intră și disprețul suveran cu miros de "Rahova" promovat de dl. Patapievici la adresa poporului român; *la insultele aduse procuratura trebuia să se sesizeze din oficiu*, dar cei care au profitat de scrierile acestui candidat mai zilele trecute la "zbor fără motor" au avut grijă ca domnia sa să ocupe cel mai bine plătit post din cultura românească, acela de director al "Institutului Cultural Român".

Mai sunt foarte multe de spus, cum ar fi intervenția d-nei ambasador al Israelului în cazul Paul Goma (Paul Goma i-a dat în judecată pe cei care l-au acuzat de antisemitism); dna. ambasador a dat "indicații prețioase" justiției ca în "timpurile bune" când justiția se aplica în funcție de indicații: o rușine! ***Unde se trezește tovarășa, în colonii, sau la Nürnberg?*** *Am pierdut războiul?* ***Vă bucurați cam repede, stimabililor!***

Acest pluton de mercenari – sau, mai sigur, de militanți la nivel mondial împotriva esenței religiei creștine - aruncă pe piața gândirii mondiale o bombă care explodează fără a face nici o selecție, ca orice bombă, afectând - sperau ei - pe creștini, dar, de fapt, afectând grav și pe iudaici.

Concluzia care se naște după ofensiva din ultimii ani împotriva lui Christos este:

Dacă democrația, inventată de voi, promovată de voi, clamată de voi în sprijinul libertății de expresie, vă dă dreptul la anticreștinism, fără doar și poate că va da dreptul oricui la antiiudaism!

Lucrul este absolut simplu și nu se întrevede nici o rațiune care să obstrucționeze această logică.

Dacă ați reușit să inventați o etichetă cu un conținut absolut ilogic, ca tot ce pretindeți în general, aceea de antisemit, cu care încercați să transformați orice geană de rezistență într-o crimă împotriva umanității, vom folosi un termen pe care ni-l sugerați dvs., într-**un fel omonim cu anticreștinismul:** *Ești anticreștin, sunt antiiudaic!*

La argumentul dvs. că nu poți să fii antiiudaic, nu poți să fii împotriva unei religii, căci nu are nici o logică: nu îți place, nu mănânci - nu te obligă nimeni. Eu personal sunt de acord: *nici nu mă bucură, nici nu mă supără o religie oarecare.*

Ce aș putea avea împotriva hinduismului sau a șintoismului?

Nimic - și nici nu am: ***adepții acelei religii nu mă agresează cu nimic.***

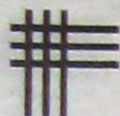
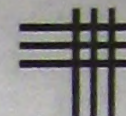
În momentul în care vor deveni agresivi, mincinoși, porci, încercând să prezinte creștinismul ca pe o minciună, ca pe un mijloc de a înșela (cum făceau comuniștii, tot după model și inspirație iudaică), **am dreptul să reacționez cum cred de cuviință!**

Când mă ataci neprovocat, plin de ură, eu voi sta să mă gândesc dacă să-ți dau o palmă sau un pumn în ochi?

Ați deschis cutia Pandorei și lipsa de reacție a Bisericii creștine, în general, care se mulțumește să declare că aceste afirmații nu vor avea efect asupra credincioșilor creștini, este o prostie și o minciună. Pasivitatea Bisericii, lipsa de reacție la acțiuni care ar trebui să îi trezească mânia, să se manifeste vehement, denotă o poziție defensivă absolut nejustificată și care are efecte grave pe termen mediu și lung. Biserica se comportă ca și când s-ar simți vinovată de ceva și în consecință tace din gură. Fals, Biserica creștină nu are motive să se comporte în acest fel și credincioșii așteaptă o reacție corespunzătoare!

PUPINCURISMUL DIN GRĂDINA CIŞMIGIU

Notă: Cuvântul din titlu şi din text este pur românesc: ţăranul nu spune niciodată "popou" sau "fund" ori "anus".

Ca orice bucureştean iubesc mult cea mai veche, ce mai frumoasă şi cea mai centrală grădină publică, Cişmigiu. În anii războiului părinţii mă luau de mână duminica dimineaţa să dau de mâncare la castori şi la animalele dintr-un mic colţ zoologic, astăzi dispărut. În anii studenţiei, în drum între Universitate şi Facultatea de Drept, unde audiam cursurile celebrilor Tudor Vianu, George Călinescu (dar şi pe cele ale lui Leonte Tismăneanu, la marxism), poposeam cu colegii pe o bancă pentru a mânca o îngheţată pe băţ sau pentru a bea o halbă cu bere "la buturugă", sau pentru o plimbare romantică cu barca. Debutul în ziaristică l-am făcut în 1960, la un ziar care avea redacţia în palatul "Universul", pe str. Brezoianu care dădea direct în Cişmigiu. Timp de 10 ani cât am lucrat aici, am străbătut zi de zi Cişmigiul pentru a lua troleibuzul care mă ducea acasă.

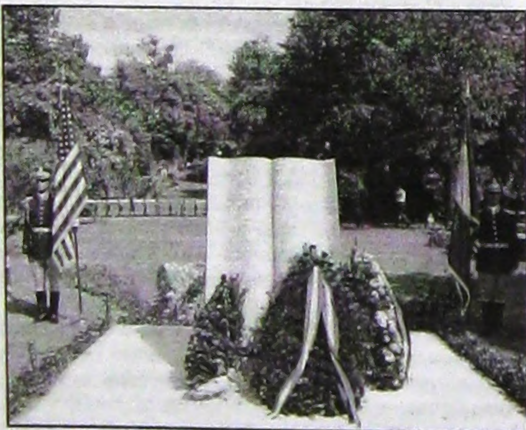
Cişmigiul a avut şi un cântec destinat lui (primul vers "te-aştept diseară în Cişmigiu"), precum şi un roman care s-a bucurat de un imens succes în anii 40, "Cişmigiu & Company", scris de un autor pe nedrept uitat, Grigore Băjenaru.

Schimbarea, în câteva rânduri, a locaţiei redacţiei unde lucram, pe str. Doamnei şi apoi la actuala Casă a Presei a făcut, fireşte, să trec arareori prin Cişmigiu.

Nu cu mult timp în urmă, întâmplarea a făcut să străbat Cişmigiul de la un capăt la altul, din Bd. Regina Elisabeta la str. Ştirbei Vodă. Nostalgic, mi-am amintit de anii tinereţii şi de clipele petrecute pe aleile lui.

Am avut surpriza să descopăr un monument care în peregrinările mele de altădată nu exista: la capătul aleii principale, două file de bronz, fiecare având câte un text în limba engleză, respectiv română, mi-a atras atenţia. Textul în limba română sună astfel: ***"În memoria celor 378 militari americani căzuţi la datorie în timpul celui de-al doilea război mondial. Jertfa lor eroică o vom păstra veşnic în amintire** iar gândurile pioase şi pline de admiraţie le vor însoţi mereu călătoria pe nesfârşitele drumuri ale eternităţii"*.

Data inaugurării monumentului nu este

inscripţionată, cum ar fi fost firesc.

Monumentul dedicat eroilor americani, în număr de 378, mi-a lăsat un gust amar.

Copil fiind, în clasa a II-a primară, **am apucat bombardamentul american asupra Bucureştiului din 4 aprilie 1944.** Venisem de la şcoală şi la ora prânzului, după o lungă alarmă aeriană, a început măcelul. Zburând la joasă altitudine, avioanele de bombardament argintii au început să arunce covoare de bombe. Exploziile se ţineau lanţ, cerul devenise întunecat, deşi era o superbă zi de primăvară. Prin aer zburau hârtii arse, aerul era înecăcios. Bilanţul a fost cumplit: **1074 morţi, 1000 răniţi, 1200 de case distruse. Cele mai multe victime au provenit din rândul femeilor, bătrânilor şi copiilor.** Mai toate străzile de-a lungul Căii Griviţei, unde *nu se afla nici o uzină sau fabrică*, au suferit cumplit de pe urma acestor raiduri. Ruinele lor au persistat până la începutul anului 1950. Mai toate străzile de-a lungul Căii Griviţei, unde nu se afla nici o uzină sau fabrică au suferit cumplit de pe urma acestor raiduri. **Ruinele lor au persistat până la începutul anului 1950.** Mătuşa mea locuia pe str. Carol Knapp, o stradă cu case modeste, de oameni nevoiaşi, fără canalizare, aflată la câţiva km de Gara de Nord. Praf i-a fost făcută casa, alături de cele ale vecinilor. A rămas pe drumuri împreună cu cei 4 veri ai mei.

De ce a fost oare bombardat Bucureştiul - aflat nu pe linia frontului, ci la peste 500 km în spatele acestuia, şi care nu era obiectiv militar strategic şi nu era plin de trupe române şi germane, acestea aflându-se de-a lungul Nistrului şi peste el, unele chiar în Crimeea - nu ştiu.

Bombardamentul a fost o crimă împotriva populaţiei paşnice; s-a bombardat la întâmplare, fără ţinte strategice, având un singur scop, major însă: populaţia oraşului să ceară guvernului lui Ion Antonescu să înceteze ostilităţile de pe frontul răsăritean şi să încheie grabnic armistiţiul.

La nici 24 de ore de la bombardament, s-a repetat acelaşi scenariu de groază în rândurile bucureştenilor. **Printr-un comunicat apărut în ziarul "Timpul" se arată că au murit în Bucureşti în bombardamentele succesive din 4 şi 5 aprilie 1944, 2492 de oameni, au fost rănite 2126 persoane, 905 case au fost distruse în totalitate, iar 1373 au fost grav avariate.**

Tot în aceeaşi zi a fost bombardat Ploieştiul care a dat 262 de morţi, 361 răniţi, şi 196 case distruse.

Tot în acele zile, statistica Apărării Pasive a anunţat că bombe americane mai căzuseră în 42 de comune rurale, unde nu se găseau obiective militare.

Panica a intrat repede în rândurile populaţiei. Războiul cere sacrificii imense, francezul spune "a la guerre comme a la guerre" şi românul: "la război ca la război". "Eroii" americani au preferat dictonul machiavelic "scopul scuză mijloacele", lucru care s-a văzut din plin.

Bombardamentele din 4 şi 5 aprilie 1944 au declanşat o vastă acţiune de construire rapidă de adăposturi şi tranşee. La subsolul marilor blocuri s-au amenajat adăposturi prevăzute cu bănci, saci de nisip şi lopeţi. În toată curţile s-au săpat şanţuri unde nu riscai să fi acoperit de dărâmăturile caselor. Pe stadionul "Velodrom" al clubului "Viforul Dacia" (actualul stadion Dinamo), s-au săpat câteva sute de metri de şanţuri, eu şi părinţii mei refugiindu-ne aici imediat ce se auzea semnalul de prealarmă. Aceasta era anunţată prin sunete lungi, întrerupte, iar alarma propriu-zisă se identifica prin sunete modulate scurte. Semnalul de prealarmă se declanşa când avioanele inamice erau la 40 de minute de zbor de capitală, iar alarma atunci când nu le mai despărţea decât un sfert de oră de zbor faţă de obiectiv.

Au urmat apoi alte bombardamente americane în luna aprilie, pe 15, 21 şi 24. Au fost afectate, printre altele, şi Universitatea din centrul capitalei, dar acest lucru este astăzi complet ignorat şi uitat; nu se uită însă bombardarea Teatrului Naţional de către aviaţia germană pe 24 aug. 1944!

Numărul victimelor a crescut în mod alarmant, obiective lipsite de orice interes militar au fost bombardate, cum au fost biserici, şcoli, cimitirul Sf. Vineri, în perimetrul căruia exploziile au scos la lumină osemintele mai vechi de un veac. La cimitirul calvin de pe Şoseaua Giuleşti, în prezenţa lui Eugen Andreescu, primarul sectorului Verde, s-a oficiat un parastas pentru cele 1680 de victime înhumate acolo.

În luna mai bombardamentele americane s-au intensificat, valuri de avioane "Liberator B24" şi "Flying Fortress B17", escortate de avioane de vânătoare, au atacat nu numai Bucureştiul şi Ploieştiul, ci şi alte localităţi: Turnu Severin, Craiova, Piteşti, Câmpina, Braşov, oraşe aflate la mare distanţă de linia frontului.

Cel mai devastator raid a avut loc la 5 mai când 700 de bombardiere decolate din Italia, de pe aeroporturile din Fagogia şi Brindisi, au făcut iar numeroase victime. Au fost doborâte însă 18 avioane şi au fost capturaţi 93 de americani.

Raidul din 18 mai s-a soldat cu 6 avioane doborâte şi 42 de prizonieri. Dintre aceste avioane, mai mult de jumătate au fost distruse de aviatori români, restul de cei germani.

În total, în cele două luni de bombardament, au fost capturaţi 472 de inamici, toţi bine instruiţi, doar 3 dintre aceştia fiind debutanţi.

În luna iunie, în noaptea de 2, "văduvele negre" au atacat, printre altele, şi oraşele Giurgiu şi Râmnicu Vâlcea, Piteşti, Galaţi. Au fost doborâte 8 aparate şi au fost capturaţi 59 de oameni.

Alte raiduri au avut loc la 10 şi 11 iunie, bombardându-se şi oraşele Iaşi şi Focşani.

Au fost urmate de raidurile din 16 iunie când a fost bombardată Timişoara, şi apoi de alte bombardamente, din 23 şi 29 iunie 1944.

La fel s-a întâmplat şi pe parcursul lunilor iulie şi august, ultimul raid american având loc pe data de 18 august, la el participând peste 1000 de bombardiere, împotriva acestui uriaş val mijloacele de apărare ale românilor şi germanilor fiind derizorii.

Bombardamentele dintre 4 aprilie şi 18 iulie au distrus 10122 clădiri, 8009 grav avariate, 7111 uşor avariate; au pierit în aceste bombardamente 15140 oameni din care militari 728 şi alţi 717 răniţi. ***Deci cu alte cuvinte, procentul militarilor este de mai puţin de 10%.***

Dar bombardamentul oraşelor româneşti nu s-a desfăşurat numai la lumina zilei, ci şi noaptea. Ele erau "specialitatea" aviatorilor englezi, care aruncau bombele, mai ales cele incendiare, la întâmplare. Nici nu se putea altfel, întrucât măsurile de camuflaj funcţionau ireproşabil. Parcă văd cu ochii copilăriei, cum reflectoarele terestre prindeau în fascicul de lumină avionul agresiv în care se trăgea apoi cu artileria antiaeriană; uneori ţinta atinsă făcea o explozie infernală şi o mare de flăcări.

Dar ce s-a întâmplat cu cei peste 2000 de prizonieri americani, care le-a fost soarta?

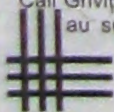
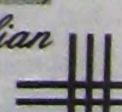
Au fost cazaţi în condiţii optime în vile (!!) în staţiunea Timis, unde erau hrăniţi bine, respectaţi, jucau bridge şi baschet, neprestând nici o muncă obligatorie. Supravegherea medicală era permanentă şi pachetele generoase din partea Crucii Roşii curgeau. Răniţilor li s-a pus la dispoziţie întreg Spitalul militar Regina Elisabeta.

Dar să întreb ce s-a întâmplat cu bravii noştri aviatori, scăpaţi cu viaţă din încleştarea cu cei veniţi de peste mări şi ţări.

O soartă dintre cele mai ingrate i-a aşteptat la finalul războiului. Marile personalităţi, eroii cei mai cunoscuţi ai aviaţiei de vânătoare române - *căci noi nu am practicat bombardamentul terorist asupra obiectivelor civile* - au ajuns prin puşcăriile comuniste unde, cei mai mulţi dintre ei, şi-au sfârşit zilele.

Un clasament întocmit chiar de către mari nume ale aviaţiei române, după criteriul numărului de avioane inamice doborâte, ar arăta astfel: pe primul loc s-ar situa Nelu Şerbănescu - doborât de americani deasupra Bucureştiului pe care-l apăra; pe locul doi, Dido Greceanu - ajuns în puşcăriile comuniste; pe locul trei, Bâzu Cantacuzino - care a reuşit să fugă în Apus; pe locul patru, Toni Duşescu – aflat în închisorile comuniste din 1948 până în 1964. Pilotul Agarici, cel care a doborât multe avioane şi avea cântecul "A plecat la vânătoare Agarici / să vâneze bolşevici", a făcut ani grei de închisoare. ***(continuare în pag. 11)***

G. Emilian

Zig-zag prin Capitală

O VIZITĂ LA PALATUL PARLAMENTULUI

Nu numai oamenii şi cărţile, ci şi construcţiile îşi au destinul lor.

Chiar din primele zile de la căderea regimului comunist al lui N. Ceauşescu, "***Casa Poporului***" - cum s-a numit iniţial - a devenit "*Casa Republicii*", iar acum "***Palatul Parlamentului***", şi şi-a început existenţa în chipul cel mai controversat cu putinţă. De aici poate şi privilegiul unei mediatizări de care s-au bucurat puţine ziduri în lume. *Minţi înfierbântate, atât ale oamenilor de cultură, cât şi ale unor simpli cetăţeni, au clasificat* ***clădirea – care are o suprafaţă de 330.000 mp, alcătuită din 6 nivele şi 21 corpuri, 1000 de săli (din care 440 sunt birouri), fiind a doua din lume ca mărime după clădirea Pentagonului*** *- ca pe o "monstruozitate", ca un simbol al arhitecturii comuniste, considerând că trebuia, ca atare, dărâmată*, şi pe locul ei să se construiască o mare catedrală înconjurată de un parc... Unele glasuri "mai pragmatice" au cerut să se deschidă în imensele săli cazinouri care să le eclipseze pe cele existente la Las Vegas şi Atlantic City, sau să se înfiinţeze hoteluri grandioase de lux, întrucât, vezi Doamne, toate drumurile duc aici.

Treptat, **acest edificiu megalomanic construit *de către poporul nostru* cu sacrificii materiale uriaşe**, pe Colina Arsenalului, la cota de 18 m, prin munca non stop a cca. 10. 000 de muncitori şi soldaţi, a fost aproape terminat. Nici nu se putea altfel: *lucrarea executată pe trei sferturi trebuia finalizată*, altfel ar fi fost asemenea unei haine dintr-un atelier de croitorie, lăsată de izbelişte deşi i-ar mai fi trebuit adăugate doar o mânecă şi căptuşeala pentru a fi gata. (O altă "ctitorie" din acea perioadă, Canalul Bucureşti - Dunăre, realizat şi el în proporţie de 60%, ar fi trebuit terminat, numai că un inginer specializat în hidrologie, care a ajuns apoi preşedintele ţării, a spus "stop, că nu avem apă!" şi praful s-a ales de această lucrare care ar fi avut un rol de neneglijat în agricultură şi în transport.)

Finalizarea fostei "*Case a Poporului*" a permis ca şedinţele *Senatului* şi ale *Camerei Deputaţilor* să se ţină în încăperi spectaculoase şi uriaşe. În urmă cu câteva luni tot aici au avut loc adunări solemne cu ocazia "zilelor francofoniei", la care au fost prezenţi *peste 40 de şefi de state din întreaga lume*; alte reuniuni, de tip Cross Montane, Berd, OSCE, s-au ţinut tot în *Centrul Internaţional de Conferinţe* care se află aici. Tot aici, pe holurile subsolului vaste, au fost instalate decorurile regizorului Costa Gavras, pentru a sugera că scenele au fost turnate la... Vatican!

Până acum, toţi străinii cu statut de VIP care au trecut prin Bucureşti (trupe de muzică, actori, fotbalişti) au venit să vadă "Palatul lui Ceauşescu". Toţi au fost de părere că vizita a meritat.

Nu demult redactorul şef al cotidianului "România Liberă" a scris un articol despre Palatul Parlamentului. Ca de obicei, în lipsă de idei, a scos de la naftalină "argumente" pentru a nu mai fi vizitat: "această monstruozitate nu reprezintă nimic pentru poporul român, din contră, aduce aminte de fostul regim", "clădirea are în subsolul ei şerpi, broaşte şi şobolani" (oare le-a văzut el?!), terminând cu recomandarea să se viziteze mânăstirile din nordul ţării şi magnifica Deltă a Dunării.

Am vizitat ***Palatul Parlamentului*** la mijlocul anului 1990, când era un şantier, schelele putând fi observate la tot pasul. La 17 ani de la prima vizită am considerat că este cazul să văd cum arată acum, finisat, ignorând recomandările confratelui de breaslă, aceea de a vizita zone arhicunoscute din ţară. Ignorând prejudecăţile de doi bani, iată-mă într-o dimineaţă la intrarea pentru vizitatori din gigantica clădire.

Iniţial am crezut că ziua aleasă, duminica, nu a fost inspirată, din moment ce am văzut peste 10 autobuze elegante cu turişti dornici să viziteze clădirea cunoscută azi în toată lumea. Dar din cei cca. 200 de vizitatori eram singurul român, restul fiind spanioli, englezi, italieni, evrei şi de alte naţionalităţi, atât europene cât şi asiatice. Neexistând un grup cât de mic de români şi neavând timp să aştept ca să se adune minimum 20 de români, a trebuit să mă ataşez unui grup de străini, sau greci, sau ruşi. "Ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda!": cum nu cunosc nici limba greacă, nici rusa, am optat pentru greci, rugându-l pe ghid să mă informeze şi pe mine - în câteva cuvinte, desigur – în legătură cu sălile vizitate; *evident, informaţiile au fost lapidare*.

Prima încăpere văzută a fost ***Galeria de Onoare***, lungă de 150 metri, care a luat din start piuitul turiştilor greci, toţi fiind impresionaţi de şirurile duble de coloane înalte, de risipa de marmură roz de Ruşchiţa şi bej de Moneasa, de uşile cu motive sculptate.

Ghidul a oferit o serie de **detalii tip "Cartea Recordurilor": peste un milion de metri cubi de marmură s-au folosit pentru decorarea Palatului, peste 900 mii metri cubi de lemn, iar candelabrele din cristal de Mediaş sunt în număr de 2800.**

Sala *C. A. Rosetti*, concepută ca sală de teatru, este utilizată ca sală de conferinţe. Are 600 de locuri, fotoliile fiind toate din piele, iar de tavan este prins un splendid candelabru cu o greutate de 5 tone.

Sala *Drepturilor Omului* are o supraf. de 1800 mp, aici având loc nu numai conferinţe ci şi recepţii şi chiar expoziţii temporare. Pe pereţi sunt picturi

contemporane printre care am văzut şi trei tablouri realizate de Sabin Bălaşa. Sala este lambrisată până aproape de tavan, are o masă rotundă de 60 de locuri, iar la mijloc un covor care "reflectă" desenul candelabrului de deasupra. Este una din puţinele săli în care s-a păstrat mobilierul original, aşa cum a fost executat pe vremea lui Ceauşescu. La intrare sală se află o hartă a clădirii, din marmură roşie, albă, neagră şi bej din cariera de la Ruşchiţa.

Alături se află *o altă sală de conferinţe* care poartă numele ilustrului savant de talie mondială ***Nicolae Iorga***. Este concepută în stilul neoclasicismului german, asemănător, într-un fel, saloanelor din Castelul Peleş din Sinaia. Pereţii sunt

acoperiţi în totalitate cu mătase albă, iar draperiile sunt brodate cu fir de aur.

Sala de conferinţe *Nicolae Bălcescu* este de asemeni impunătoare: e placată cu marmură roz, iar draperiile galbene sunt din brocart.

Urmează o altă sală mai mare, ***I. C. Brătianu***, flancată de geamuri care dau în cele două grădini interioare. În tavanul decorat cu foiţe de aur se află un mare candelabru înconjurat de alte opt mai mici. Turistul calcă pe cel mai mare covor care are o supraf. de 1600 mp.

Sala *Tache Ionescu*, şi ea impresionantă prin dimensiunile sale şi prin tavanul lucrat migălos, a fost locul ghidul i-a pus pe turiştii greci să cânte, pentru ca aceştia să remarce ecoul pereţilor şi al coloanelor de susţinere, toate din marmură masivă (nu placate, ca în sălile amintite până acum), structurile fine fiind acoperite cu bronz.

În continuare, **Sala *Unirii*** lasă din nou cu gura căscată pe vizitatori: având 2200 mp, este cea mai mare sală din Palat, laturile mari fiind flancate de două rânduri de coloane de marmură. Iluminatul este natural, tavanul fiind din sticlă. De sărbătorile Crăciunului, datorită dimensiunii sale, aici au loc baluri pe fondul valsurilor celebre vieneze.

Tot la etajul I, alături, se află tot o sală mare de aproape 2200 mp, cea mai înaltă din *Palatul Parlamentului*. Personal, mie mi-a plăcut cel mai mult, cred că este cea mai frumoasă. Acustica sa deosebită permite organizarea de concerte de muzică simfonică, audiţii de arii de operă sau operetă. Orchestra se află sus, într-un balcon de mari dimensiuni.

Un perete lateral întreg, prin intermediul a câtorva uşi, te duce în balconul larg şi uriaş de unde se poate admira, în toată splendoarea sa, B-dul Unirii, larg şi drept, pe care grecii l-au comparat cu Champ Elysee-ul din Paris (o comparare care, desigur păstrând proporţiile, ne onorează).

Nu insist asupra obiectivelor principale din *Palatul Parlamentului*, *Senatul* şi respectiv *Camera Deputaţilor*, întrucât imaginile lor apar seară de seară pe ecranele televizoarelor. Amintesc doar că aici cei aleşi se zbat şi se frământă pentru binele poporului... Poate din cauze efortului camerele de luat vederi îi surprind dormind, lecturând ziare, vorbind la celular sau cu mânie proletară; unii dintre ei urlă la microfon sau gesticulează ameninţător când este vorba de condamnarea comunismului, sau cer să nu fie adoptat votul uninominal ci listele cu persoane necunoscute.

Vizita *Palatului Parlamentului* (care a durat cca. o oră) s-a încheiat cu aplauze din partea grecilor. A fost ca un spectacol bun şi frumos care, la sfârşit, trebuie recompensat. Am aflat că la finele turului toate grupurile de turişti străini procedează la fel.

Am vrut să-mi cumpăr de la ghişeu un album care să ilustreze măreţia fabuloasă a Palatului Parlamentului, dar am fost refuzat întrucât... nu există! Mi s-a oferit o banală broşură la un preţ foarte piperat, fără text, doar cu fotografii. Păcat, mai ales că am aflat că din cei 500 de vizitatori zilnic, în cel mai fericit caz numărul românilor reprezintă 10%.

Să mai adaug ceva, inedit: autoarea proiectului clădirii, arh. Anca Petrescu, a conceput la subsol, la câteva zeci de metri adâncime, două buncăre antiatomice cu pereţii din plumb groşi de un metru şi jumătate; din aceste incinte nu te poate scoate nimeni - nici cu bomba atomică, nici dacă arunci în aer întregul edificiu. Cred că ar trebui ca acestea să se numească "Buncărele lui Dracula II" şi să poată fi vizitate, să nu mai fie secrete: numărul turiştilor ar creşte cu nemiluita.

Din păcate, nu ştim însă să ne facem cunoscuţi, faptele o dovedesc.

E. Ghiocel

CORNELIU ZELEA CODREANU – "PENTRU LEGIONARI" (XI)

(continuare din numărul trecut)

PROBLEME DE ORDIN MATERIAL

"Nu numai că nu eram finanţaţi de capitalişti, dar sfătuiesc pe oricine conduce o mişcare bazată pe sănătate, să refuze orice tentativă de finanţare, dacă voieşte să nu-şi omoare mişcarea. *Pentru că o mişcare este astfel constituită încât să producă singură din credinţa şi jertfa membrilor ei, exact atât cât îi trebuie pentru ca să poată trăi şi să se poată dezvolta.*

Pentru o normală şi sănătoasă dezvoltare, o mişcare nu are drept să consume decât atât cât poate produce ea, şi nu poate produce decât în măsura capacităţii de credinţă şi deci de jertfă a membrilor ei.

Nu produce suficient?

Nu vă stă deschisă calea finanţării, ci aceea a intensificării credinţei.

E chiar un indiciu: a nu produce suficient este o dovadă a puţinătăţii credinţei.

Nu produce nimic?

Organizaţia e moartă sau se va prăbuşi în curând. Lipsită de credinţă, ea va fi învinsă de cei ce o au.

Un şef care admite finanţarea mişcării sale din afara organizaţiei, este ca şi omul care-şi învaţă organismul să trăiască din medicamente. În măsura în care administrezi unui organism medicamente, în aceeaşi măsură îl condamni să nu mai reacţioneze singur. Şi mai mult, *în momentul în care i-ai ridicat medicamentele, moare. E la discreţia farmacistului!* Tot astfel o mişcare este la discreţia celor care o finanţează. Aceştia ar putea, la un moment dat să înceteze finanţarea şi mişcarea, neînvăţată a trăi prin sine, moare.

O mişcare, ca şi un om de altfel, poate avea nevoie, uneori, de o cantitate mare de bani. Se poate împrumuta, pentru ca să plătească cu timpul.

Deci, domnilor şefi de mişcări (vorbesc pentru cei ce vor veni după noi), să respingeţi pe binevoitorii care se vor oferi să vă finanţeze mişcarea, bineînţeles, dacă vor mai fi în viitor de aceştia. În România cred că nu. Nici astăzi aproape nu mai sunt. ***Toţi acei ce au posibilităţi de finanţare şi finanţează, sunt bancherii evrei,*** marii bogătaşi evrei, marii cerealişti evrei, marii industriaşi evrei, marii comercianţi evrei. ***Ei finanţează partidele politice pentru a extermina pe români în ţara lor.*** (...)

Oameni cu dare de mână, oameni bogaţi, până la limita bunei cuviinţe, vor fi. Ei nu vor avea posibilităţi de finanţare, ci vor putea numai să ajute, din prinosul lor, o mişcare. ***Această obligaţie de a ajuta, de a-şi ajuta neamul în grele momente, o au toţi românii şi vor avea-o în veacul veacurilor. Ajutorul lor este şi va fi bine primit totdeauna.***" (pg. 270 – 271)

SPRE MASSELE POPULARE

Ce grozavă este înstrăinarea clasei conducătoare a unui popor, a clasei lui politice şi culturale!

Literaţii şi scriitorii îşi găsesc subiect de tratat în toate nimicurile. Cărţi peste cărţi apar. Sunt pline vitrinele librăriilor de ele. Ce va zice viitorul despre aceştia, dacă pentru o tragedie istorică precum aceea a moţilor, petrecută sub ochii lor, ei n-au găsit nici un cuvânt care să fie în acelaşi timp şi un semnal de alarmă pentru poporul ameţit de toată literatura scandaloasă care-l

Căpitanul (dreapta) şi ing. Gh. Clime, comandant al Bunei Vestiri şi şeful Partidului Totul Pentru Ţară, asasinat de autorităţi în masacrul elitei legionare din 21/22 sept.1939

adoarme şi-i întunecă drumul viitorului şi al vieţii?

Cum va trebui să privească neamul pe aceşti scriitori şi literaţi, a căror misiune, ce mai sfântă, este tocmai aceea de a denunţa primejdiile care-i ameninţă fiinţa fizică sau morală şi de a-i lumina căile viitorului? Şi cum va trebui să fie privită această clasă politică de „oratori" în parlament şi pe la toate răspântiile drumurilor, dezertoare de la obligaţiile ei elementare, de a veghea asupra vieţii şi onoarei neamului?" (pg. 282)

Vara anului 1929

"De data aceasta, ca şi în toate marşurile pe care le voi face, voi căuta să dezvolt în tinerii legionari, în primul rând, **voinţa**. Prin marşuri lungi, încărcaţi de poveri, executate prin ploaie, vânt, căldură tropicală sau noroaie, şi în cadenţă şi aliniere, cu ore întregi de interdicţie a vorbirii. Prin viaţă aspră, dormind în pădure şi mâncând simplu. Prin obligaţia de a fi **severi cu ei înşişi**, în toate privinţele, începând de la ţinută şi gesturi. Prin crearea de obstacole pe care ei erau obligaţi a le învinge, escaladând stânci, trecând ape.

Urmăream să fac din ei **oameni de voinţă, care să privească drept şi să se comporte cu bărbăţie faţă de orice greutate.** De aceea **nu permiteam niciodată ocolirea unui obstacol, ci numai depăşirea lui.**

În locul omului slab şi învins, care se apleacă mereu la toate bătăile de vânt, om care covârşeşte, ca număr, în politică, ca şi în celelalte ocupaţii – ***trebuie să creăm neamului acesta un învingător.*** Neaplecat şi neînduplecat.

Prin instrucţia întrunită, voi căuta, în al doilea rând, să dezvolt conştiinţa de corp, de unitate. Un duh al unităţii. Am observat că instrucţia întrunită are o mare influenţă asupra intelectului şi psihicului unui om, punându-i în ordine şi în cadenţă mintea dezordonată şi simţirea anarhică.

Prin **aplicarea de pedepse**, voi căuta să dezvolt, în sfârşit, **simţul responsabilităţii**. Curajul de a-şi asuma fiecare răspunderea faptelor sale. Pentru că ***nimic nu e mai dezgustător decât omul care minte şi fuge de răspundere.*** (...)

Această pedeapsă, în cele mai multe cazuri, este o muncă. Nu pentru că munca ar avea un caracter de osândă, ci pentru că dă o posibilitate de a repare, printr-un bine, răul pe care l-ai făcut.

De aceea totdeauna legionarul va primi şi va executa cu seninătate o pedeapsă." (pg. 284 - 285)

În Ardeal

România Mare s-a făcut cu multă jertfă, dar parcă stăpânirea străină şi vechea nedreptate se prelungesc încă şi dincoace de înfăptuirea acestei Românii. Zece ani de guvernări româneşti n-au reuşit să ne vindece de rănile care ne dor şi nici n-au reparat nedreptăţile seculare. Ele ne-au dat o unitate de formă dar **sufletul românesc ni l-au frânt în atâtea bucăţi, câte partide sunt.**

Învierea neamului acesta clocoteşte sub pământ şi va izbucni în curând, luminând cu lumina ei întreg viitorul şi întreg trecutul nostru întunecat. **Cel ce va crede, va fi biruitor!** (pg. 289)

UN APEL ŞI UN AVERTISMENT

ROMÂNI DIN CAPITALĂ,

„Marşul Gărzii de Fier, care trebuia să aibă loc în Basarabia a fost oprit. Inamicii unei Românii sănătoase şi puternice au triumfat.

Jidănaşii din Sărindar, de la Lupta, Adevărul, Dimineaţa, aceşti otrăvitori ai sufletului românesc, de o lună de zile ameninţă, de o lună de zile insultă, de o lună de zile **ne pălmuiesc sufletele, aici, la noi acasă.** Din căpuşi înfipte în sânul cestei naţii, **s-au transformat în monopolizatorii înţelegerii intereselor superioare ale patriei şi cenzuratorii nepoftiţi ai tuturor actelor de guvernământ.**

La Turda au cerut guvernului să oprească demonstraţia, sub motiv că se aprinde Ardealul; la Cahul, că se începe revoluţia în Basarabia; la Galaţi, că se vor naşte măceluri şi pogromuri.

Pretutindeni au rămas nişte provocatori ordinari, ***Legiunea păstrând o ordine şi o disciplină desăvârşite.***

Astăzi ne îndreptam spre Nistru, pentru ca să întoarcem Basarabia cu faţa spre Bucureşti. Dar acestor mercenari ai comunismului nu le convine aceasta. (...)

Politicianismul venal şi pervers, acest putregai care ne infectează viaţa, **îi secundează, din calcul meschin de interes electoral** şi dintr-un înjositor spirit de servilism, în opera lor de dezmembrare a ţării şi înstrăinare a pământului nostru strămoşesc. **Spirit şi calcul care au dat România, de 50 de ani încoace, pe mâna veneticilor de peste hotare.**

Priviţi!... se mişcă astăzi mucenicii din Maramureş şi Bucovina! Îşi plâng pe drumuri amarul de robie în care i-a aruncat ticăloşia tuturor conducătorilor de ţară; nu pentru că i-ar fi uitat, ci pentru că **i-au vândut.** *Nu vi se pare cel puţin straniu, că nu s-a găsit un singur glas în această ţară, care să vină cu un cuvânt de mângâiere pentru ei? (...)*

Dar sutele de mii de venetici, evrei, care au venit peste capul lor ca lăcustele, să le ia pământul rămas de la strămoşi şi să-i robească, aceştia nu sunt instigatori şi provocatori?

Dar domnii din Sărindar care necinstesc mândria noastră de stăpânitori în ţara aceasta, aceştia nu sunt provocatori?" (pg. 299 - 300)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

ASTROLOGIA – ŞTIINŢĂ SAU MAGIE?

De ani de zile, în fiecare dimineaţă, la radio, la televizor şi în ziare, ni se prezintă "horoscopul zilei" care a ajuns să facă parte din "ştiri": *"să vedem ce ne pregătesc astrele azi, să luăm măsuri!"* Unii prezentatori spun *"X ghiceşte pentru noi în stele"*, iar alţii, mai sobri, recită "docţi": *"Y a studiat poziţia astrelor, a calculat şi a determinat că..."* ***Ştiinţă sau ghicit?*** Pe unii îi impresionează "ştiinţa" şi calculele complicate, iar pe alţii ghicitul, pur şi simplu. **A devenit o obişnuinţă şi mulţi dintre noi nu-şi dau seama de nocivitatea acestor "informaţii" care ni se oferă mereu, mai în glumă, mai în serios, cu o insistenţă cel puţin dubioasă** - "informaţii" pe care unii le consideră "utile", iar alţii "distractive", dar **mai toţi au impresia că radiaţiile planetelor ne influenţează soarta** (ca şi cum, de exemplu, autorul unei crime s-ar putea justifica prin "conjunctura astrală nefavorabilă"!)

Deschiderea faţă de previziunile astrologice este foarte mare, **astrologia apărând multora drept o formă civilizată de ghicire a viitorului, care nu are aproape nimic în comun cu ţigăncile care ghicesc la colţ de stradă; an de an numărul celor interesaţi de acest subiect creşte.** Campania de promovare se duce cât se poate de elegant: personalităţi precum prinţesa Diana, Joan Collins, Liza Minelli, Jane Fonda, Olivia Newton-John, sunt numai o mică parte dintre simpatizanţii acestei "arte".

Ierodiaconul Savatie Bastovoi spunea că: *"Dincolo de glumele care se fac pe seama credinţei în zodii (horoscop), această credinţă există.* ***Este curios, dar oamenii se supun unor berbeci imaginari care aleargă prin stele.*** *O gospodină trece cu vederea cuvintele lui Hristos: "iubeşte pe aproapele tău", dar o ascultă pe prezentatoarea TV când îi zice la horoscopul zilei: "evitaţi conflictele cu cei apropiaţi".*

Ce-i drept, în complexitatea sa, omul poate să creadă chiar şi că luna, care nu e decât un bolovan, poate să-i hotărască soarta! ***Această credinţă mă duce cu gândul la personajul lui Creangă, care plângea de frica bolovanului de sare de pe sobă."***

Îngrijorat de răspândirea largă a practicilor de acest gen, marele teolog român **Ioan Gh. Savin** scria:

"Sunt şi la noi mulţi, foarte mulţi adepţi ai unor astfel de practici: ***de la femeia din periferia de oraş sau de la sate, care-şi caută în cafea sau umblă cu datul în cărţi, şi până la simandicoasele fete care cred că au temeiuri ştiinţifice de a-şi cerceta destinul după prescripţiile ştiinţelor ascunse!***

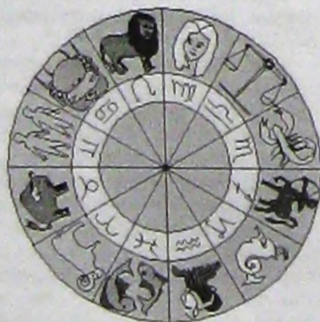
Dintre aceştia, mulţi se cred şi se prenumără între fiii Bisericii. Şi încă dintre fiii cei buni. ***Cu aceeaşi pioşenie cu care-şi aprind candela în faţa icoanei Mântuitorului sau cu care îşi duc sărindarul la cutare biserică cu sfinţi făcători de minuni, îşi poartă paşii şi spre prezicătorul care le va citi din stele şi din liniile mâinii sau ale scrisului viitorul.*** *Un astfel de creştinism însă e mai aproape de magie decât de Hristos.*

Acest amestec între magie şi religie, între Dumnezeu şi Lucifer, între Simon Magul şi Hristos, între puterea demonică şi bunătatea divină, nu înseamnă decât cea mai completă renegare a creştinismului. *E apostazie directă*".

Dacă nimeni nu poate contesta o schimbare care apare pe bolta cerească, în schimb orice conexiune astrologică poate fi pusă la îndoială:

Încă din cele mai vechi timpuri oamenii au căutat să facă o legătură între ceea ce vedeau pe cer şi ceea ce li se întâmpla în viaţa de zi cu zi. Cercetările istorice atestă faptul că **practicarea astrologiei avea o largă răspândire la popoarele păgâne**: în Babilon, în Egipt, în Grecia şi în Imperiul Roman, în India, în Persia, în China şi Japonia. Această răspândire pe un teritoriu atât de întins justifică într-un fel ***amploarea revenirii practicilor astrologice în vremurile noastre.*** **Astrologia este una din uşile prin care credinţele păgâne intră în forţă în societatea contemporană.**

Există trei tipuri de astrologie: în primul (şi cel mai vechi) planetele sunt considerate zeităţi, în al doilea **planetele sunt considerate obiecte ale căror emanaţii impersonale influenţează vieţile oamenilor**, iar în al treilea - astrologia simbolică - **planetele se află într-o corespondentă magică cu oamenii, pe care îi influenţează prin rezonanţă.**

Pentru astrologi zodiacul este o "centură" imaginară a cerului care include 12 constelaţii, 12 semne astrologice despre care consideră că i-ar influenţa pe oameni (Balanţă, Săgetător, Fecioară etc.).

Din punct de vedere astronomic calculele astrologice sunt extrem de discutabile, deoarece data echinocţiului de astăzi nu mai corespunde cu data echinocţiului de acum 2000 - 2500 de ani (azi soarele nu mai răsare la 0° în constelaţia Berbecului, ci el a migrat până la 7° în constelaţia Peştilor).

În faţa unui asemenea impas **astrologii au adoptat două atitudini: ori şi-au modificat calculele după un "zodiac migrator", ori - cum au făcut marea majoritate - nu au ţinut seama de faptul că realitatea astronomică este diferită de cea după care calculează ei şi au preferat să îşi păstreze sistemul de calcul.**

Pentru un observator exterior această neconcordanţă ar trebui să stârnească suspiciune. ***Dacă aceste calcule ale astrologilor ar fi corecte cel puţin din punct de vedere astronomic, aceasta ar fi un argument - chiar dacă insuficient - în favoarea caracterului ştiinţific al îndeletnicirilor lor.***

Dar faptul că astrologii încearcă să demonstreze valabilitatea propriilor calcule (care le sfidează pe cele ştiinţifice) cu ajutorul statisticilor eficientei în "ghicire", acest lucru ar trebui să vădească faptul că astrologia nu este deloc o ştiinţă, ci doar o artă magică (totuşi fiecare astrolog pretinde că sistemul său se potriveşte perfect realităţii cosmice şi, *sub un pretins caracter ştiinţific, atrage oamenii în cursa ocultismului*).

Dacă noi vrem să credem că în viaţă suntem influenţaţi de tot felul de configuraţii planetare sau că ne vom mai reîncarna de câteva ori, nimeni nu ne stă împotrivă. Dar prin aceasta ne asumăm libertatea de a respinge învăţătura lui Hristos.

Pentru mulţi oameni credinţa în Hristos nu are nimic incompatibil cu practicarea astrologiei.

Un "creştin" (protestant) mărturisea: "Astrologia, asemenea oricărei alte arte sau ştiinţe omeneşti, cum ar fi fizica nucleară sau psihoterapia, poate fi folositoare când este practicată în supunere faţă de Domnia lui Iisus Christos, dar este periculoasă spiritual sau psihologic atunci când este practicată în spiritul lumii, al cărnii sau al diavolului."

Iată ce afirma şi *mediumul* Jean Dixon (catolic) despre "ghicitul în stele": "unii din prietenii mei consideră aceasta ca o practică ciudată pentru o romano-catolică. Totuşi, după cum înţeleg eu, biserica catolică şi multe alte organizaţii religioase n-au condamnat niciodată studiul astrologiei... N-am experimentat niciodată vreun conflict între credinţa mea şi îndrumarea pe care am primit-o din partea bisericii mele pe de-o parte, şi cunoştinţa pe care o găsesc în stele, pe de altă parte. Astrologia se potriveşte în planul lui Dumnezeu pentru omenire, ajutându-ne să ne înţelegem atât talentele, cât şi defectele".

Din citatele de mai sus - primul venit din mediul protestant, al doilea din cel catolic, se poate trage concluzia că în Sf. Scriptură (care este citită în ambele medii) nu se găsesc temeiuri pentru combaterea astrologiei. Dar diferenţierea între cele două forme de astrologie - bună şi rea - este asemenea diferenţierii celor două forme de magie - albă şi neagră. **De fapt, nu există decât un singur fel de astrologie şi un singur fel de magie, ambele inspirate de aceeaşi sursă întunecată.**

Concepţia potrivit căreia astrologia este o ştiinţă ca oricare alta nu este greu de contestat.

La o analiză atentă observăm că singurul element invocat de astrologi în apărarea acestei practici este numărul mare de preziceri împlinite. De fapt, acest număr nu este chiar atât de mare pe cât pretind astrologii, ci este aproximativ acelaşi cu cel al oricărei alte forme "clasice" de ghicit.

Dacă astrologia ar fi o ştiinţă, atunci oricine ar putea să o înveţe după un manual bun. Însă, deşi există multe manuale de astrologie, practic ele nu sunt "eficiente".

Marii astrologi recunosc că tainele astrologiei nu se pot dobândi decât în urma unei îndelungate pregătiri "spirituale", excepţie făcând doar cei care au o deosebită înzestrare nativă pentru aceasta.

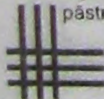
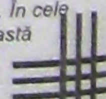
Iniţierea în tainele astrologiei este asemănătoare iniţierii în oricare altă formă de vrăjitorie. Esenţială este dobândirea unei receptivităţi care să permită descifrarea configuraţiilor astrale.

Unii astrologi recunosc că sunt ghidaţi de diferite spirite în "munca" lor, spirite fără de care nu ar putea să descifreze viitorul.

"Fără contactul cu fiinţele spirituale, nu ar exista nici o dezvăluire astrologică" - mărturia unui fost astrolog.

Toţi astrologii "de calitate" sunt mediumi, chiar dacă nu toţi conştientizează că ideile care le vin în minte în chip spontan sunt inspirate de o altă entitate. Puţini dintre cei care percep clar influenţele unor astfel de entităţi îşi dau seama că au de-a face cu diavolul; majoritatea sunt convinşi că astfel de spirite sunt "benefice" (chiar "îngeri de lumină"), şi se deschid fără reţinere influenţelor "superioare."

Un fost astrolog făcea următoarea observaţie: ***"Dacă privim sincer la astrologie, începem să vedem că adepţii acestui sistem - fără să o ştie - bat la uşa prin care se stabileşte comunicarea cu fiinţe spirituale cunoscătoare, totuşi înşelătoare. În cele din urmă, acea uşă se deschide, şi această***

deschidere produce o schimbare înfricoşătoare în viaţa adeptului. El sau ea se maturizează în dexteritate într-un mod inimaginabil: ca un medium al spiritelor."

În cartea sa "**Un manual de ocultism**", **astrologul Sefarial** constata că "**arta astrologică este considerată a fi cheia ştiinţelor oculte**".

Aproape toţi vrăjitorii folosesc diferite forme de astrologie. Faimoasa *vrăjitoare* Sybil Leek mărturisea: "Astrologia este ştiinţa mea, vrăjitoria este religia mea..." Ea observa **strânsa legătură dintre astrologie şi chiromanţie, numerologie şi celelalte ramificaţii ale vrăjitoriei.**

"Astrologia a jucat un rol major în toate "ştiinţele" magice: alchimia, magia neagră, chemarea spiritelor, necromanţia şi chiar practici magice mai simple, cum ar fi folosirea talismanelor", observa Lawrence Jerome.

După ce ne-am oprit puţin asupra legăturii strânse dintre astrologie şi vrăjitorie, să vedem încă o direcţie din care se poate constata rătăcirea în care se află astrologii: cercetarea concepţiei lor despre persoana lui Hristos.

O declaraţie standard a concepţiei astrologilor o avem de la *astrologul* Marcus Allen:

"***Christos** a avut toate cele şapte planete antice... toate unindu-se în Peşti... astfel că El a fost Peştele suprem, absolut... şi astfel **El a inaugurat Era Peştilor care acum se termină odată cu ivirea zorilor Vărsătorului**; care este inaugurată de cea de-**a doua venire a vieţii lui Hristos în interiorul fiecăruia dintre noi... În Era Vărsătorului, fiecare este Avatar*** (mare iluminat - n. n.), *fiecare este pus pe aceeaşi lungime de undă cu eul lui superior*".

Vedem afirmată aici o răstălmăcire new-age-istă (una între multe altele) **a celei de-a doua veniri a lui Hristos, potrivit căreia El nu va veni cu slavă, cum arată Sf. Scriptură, ci noi înşine vom deveni Hristoşi prin conştientizarea "dumnezeirii" noastre!**

Autorii eretici fac o substituţie interesantă: **în locul Dumnezeului care ocroteşte creaţia, ei aşează o lege care guvernează lumea: legea ciclicităţii timpului.** New-Age, Noua Eră, apare tocmai datorită acestei ciclicităţi: intrăm, vrem sau nu, în Era Vărsătorului.

Este cel puţin suspect faptul că, în afara celor trei Magi de la Răsărit, **timp de două mii de ani astrologii au uitat să spună oamenilor că se află în Era Peştilor, în care, potrivit calculelor lor, mântuirea trebuia căutată la picioarele lui Hristos.**

Dacă ar fi fost sinceri în rătăcirea lor - şi nu ar fi fost inspiraţi de diavol, ar fi trebuit ca în acest interval să îndemne lumea spre Hristos (deşi acest lucru nu ar fi folosit Bisericii - căci recunoaşterea adevărului de către ei s-ar fi asemănat cu cea a femeii cu duh pitonicesc pomenită în Sf. Scriptură).

Supunerii faţă de Dumnezeu i se preferă "supunerea" faţă de influenţa stelelor. **Pretinsa libertate new-age-istă nu este altceva decât o robie faţă de capriciile astrelor.**

Marea majoritate a astrologilor susţin că Biblia este plină de referinţe astrologice, cea care li se pare cea mai evidentă fiind despre steaua care i-a călăuzit pe cei trei Magi spre locul Naşterii Mântuitorului.

Rostul acestei stele nu era însă de a arăta valoarea astrologiei ci, după cum arată Tradiţia creştină, era tocmai de a-i aduce pe păgâni - care se ocupau cu practicile magice - să se închine Fiului lui Dumnezeu.

Steaua Magilor marchează tocmai sfârşitul închinării păgâne şi chemarea tuturor neamurilor la credinţa în Dumnezeul cel în Treime lăudat. Cum spune atât de frumos Condacul Crăciunului: "***Naşterea Ta, Hristoase, răsărit-a lumii lumina cunoştinţei. Că printr-însa ceia ce slujeau stelelor de la stea s-au învăţat să se închine Ţie, Soarelui dreptăţii...*** "!

Să vedem ce spune Sf. Scriptură despre cei care practică astrologia:

"***Privind la cer şi văzând soarele, luna, stelele şi toată oştirea cerului**, să nu te laşi amăgit ca să te închini lor, **nici să le slujeşti***" (Deut. 4, 19).

"De se va afla la tine, în vreuna din cetăţile tale pe care ţi le va da Domnul Dumnezeul tău, bărbat

sau femeie care să fi făcut rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău, călcând legământul Lui, şi se va duce şi se va apuca să slujească altor dumnezei şi se va închina acelora, sau soarelui, sau lunii, sau la toată oştirea cerească, (...) să scoţi pe bărbatul acela sau pe femeia aceea care au făcut răul acesta la porţile tale" (Deut. 17, 3-5).

Închinarea aceasta era una dintre cele mai vechi forme de astrologie. Oamenii care credeau că vieţile lor sunt influenţate de stele nu şovăiau să li se închine.

Chiar dacă în zilele noastre au rămas puţini oameni care cinstesc stelele ca pe nişte zeităţi, totuşi numărul celor care "ghicesc în stele", al celor care practică astrologia, este foarte mare.

***După cum arată Sf. Scriptură, osânda lor este aceeaşi cu cea a vrăjitorilor* (de fapt, astrologia - ca orice altă metodă de ghicire a viitorului - este tot o formă de vrăjitorie, chiar dacă pare mai nevinovată).**

În Vechiul Testament se arată că pedeapsa care îi aştepta pe vrăjitori era moartea.

În zilele noastre vrăjitorii au nu numai dreptul să facă ce vor, ci chiar să îşi facă publice convingerile, indiferent de modul în care aceste convingeri influenţează mediul social.

Dar chiar dacă pentru vrăjitorii contemporani nu există pedepse penale, pe cei care mor nepocăiţi Dumnezeu îi va pedepsi cu osândă veşnică în chinurile iadului (*statistic, numărul vrăjitorilor şi ereticilor care se pocăiesc înainte de a muri, este infim*).

Sfânta Tradiţie este plină de texte care combat "ghicitul în stele".

În scrierea sa "***Despre idoli***", **Tertulian** nota:

*"Între diferitele îndeletniciri ale oamenilor nu se poate să nu observăm unele **arte sau profesii care înlesnesc închinarea la idoli**. De astrologi nici nu se face să mai vorbim! Întrucât însă unul din ei a cutezat să se justifice de faptul că continuă să practice această profesie, am de gând să spun câteva cuvinte în legătură cu aceasta.*

Nu voi spune că a aşeza nume de dumnezei falşi în cer, a le atribui un fel de atotputernicie şi a-i abate pe oameni de la înălţarea rugăciunilor către Dumnezeu, insuflându-le credinţa că destinul lor este invariabil predeterminat de astre - nu voi spune că toate acestea ar fi totuna cu venerarea unor dumnezei falşi.

*Eu afirm însă că **astrologia, în acest caz, se asemuieşte îngerilor căzuţi care s-au îndepărtat de la Dumnezeu pentru a înşela neamul omenesc**... Dacă magia este pasibilă de pedeapsă, iar astrologia reprezintă o varietate a ei, atunci împreună cu genul este condamnabilă şi specia."*

În "***Dogmatica***" **Sf. Ioan Damaschin** găsim următoarele precizări:

*"Elinii spun că prin răsăritul, apusul şi prin conjuncţia acestor stele, a soarelui şi a lunii, se conduc destinele noastre. Cu aceasta se ocupă astrologia. **Dar noi susţinem că ele sunt semne de ploaie, de secetă, de frig, de căldură, de umezeală, de uscăciune, de vânturi şi de altele asemenea, dar nici într-un caz semne ale faptelor noastre, căci noi am fost făcuţi liberi de Creator şi suntem stăpânii faptelor noastre.***

*Dacă facem toate din cauza mişcării stelelor, facem cu necesitate ceea ce facem, iar ceea ce se face cu necesitate nu este nici virtute, nici viciu. **Iar dacă nu am dobândit nici virtute, nici viciu, atunci nu suntem vrednici nici de laude, nici de pedepse.** Dumnezeu ar fi nedrept dacă dă unora bunătăţi, iar altora necazuri.*

***Apoi Dumnezeu nu ar cârmui şi nici nu ar purta de grijă de făpturile Sale, dacă toate s-ar conduce şi s-ar produce din necesitate.** De prisos ar fi raţiunea noastră, căci nu am fi stăpâni nici unei fapte şi în desert am delibera. Dar negreşit raţiunea ni s-a dat în scopul deliberării; pentru aceea tot ce este raţional este şi liber".*

Vechile Pravile bisericeşti nu au trecut cu vederea arta "ghicitului în stele", ci au arătat netemeinicia concepţiei potrivit căreia viaţa omului ar fi influenţată de planete:

"Cu sfatul şi voia lui Dumnezeu, atunci omul moare; hotarul şi sorocul vieţii a tot omul este porunca lui Dumnezeu, care nimenea nu poate să o pricepă. Iară către cei care iubesc cearta, vom răspunde şi vom zice că nu se află la Dumnezeu să fie făcut vreun lucru fără de cale".

Sf. Simeon al Tesalonicului scria împotriva celor ce susţineau că cercetarea astrologică nu este ceva rău:

*"A vorbi despre noroc, despre ursitori, despre explicarea naşterilor, după zodii sau stele şi pentru citirile de stele, e lucru nebunesc şi fără de Dumnezeu... însă **bunătăţile şi răutăţile noastre se mişcă după a noastră singură voinţă**".*

El contestă pretenţia astrologilor de a fi în măsură să ghicească viitorul folosindu-se de mersul astrelor. Pentru că oamenii sunt liberi să aleagă binele sau răul, şi nici o configuraţie planetară nu poate să stânjenească această alegere!

Şi ierodiacon Savatie Bastovoi scria:

"Faptul ca omul e îndreptat spre latura tainică a existenţei sale vorbeşte despre dualitatea naturii umane. Pe de o parte, lumea imediată, văzută, iar pe de altă parte lumea mistică, necunoscută şi nesigură dar prezentă în chip latent în fiecare.

Omul crede, dacă nu în Dumnezeu, atunci în orice altceva. Omul are nevoie de repere în univers, el nu poate să existe de la sine. Experienţa fricii, a singurătăţii ne împing spre credinţele cele mai ciudate.

*Sfinţii părinţi spun că **obişnuinţele sunt a doua fire. De aceea omul care ascultă mai multă vreme horoscoapele, ajunge, în cele din urmă, să fie o umbră a semnului său zodiacal.** Aceşti oameni nu îşi dau seama că devin foarte vulnerabili, pentru că e destul să-i afli zodia şi poţi face cu el ce vrei, îl manipulezi ca pe un zombi.*

*Noi suntem invitaţi să imităm sau pe Hristos, sau berbecii, taurii şi racii zodiacali. **Imitând, devenim, susţine ascetica ortodoxă.** Dar, desigur, fiecare e*

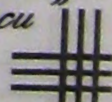

liber să aleagă ceea ce vrea el să devină."

Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne-a învăţat că avem de trăit o singură viaţă, în care suntem liberi să alegem binele sau răul şi că, după moarte, ne aşteaptă raiul sau iadul.

- Extras din site-ul www.sfaturiortodoxe.ro -

Pagini realizate de Cuibul "Aurel Ionescu"

Aniversare Radu Gyr

DIN PRIMĂVARA ALTUI VEAC

1. PRIMĂVARA CICATRIZANTĂ

Poet cu existența „fracturată" de trauma unei detenții prelungite peste două decenii, cu o aureolă a operei „proiectată în martiraj", între atrocitățile sistemice ale represiunilor comuniste, tiparul mai adânc al liricii sale recompune, totuși, aluvionar și constant, perspectiva afirmativă și stenică a unei **continue primăveri, cotropitoare si cicatrizante.**

Astfel sanctificat, liric și existențial, „biografia lui rămâne un tărâm deschis hagiografiei", așa cum marchează, ultraexact, paginile de prezentare a poetului, din "***Geneza și structura poeziei românești în secolul XX***" (Ed. Gramar, București 2001), sub semnătura lui **Aureliu Goci**, din care citez în continuare:

„Radu Gyr a fost, multă vreme, pentru iubitorii de poezie, care auziseră, totuși, de existența lui, sau chiar îi citiseră versurile subversive, în transcrieri ilegale pentru care se putea face pușcărie, un poet misterios, foarte căutat tocmai pentru că era interzis, ***un fel de conte Monte Cristo (...) al poeziei****, condamnat la ani grei (20) de temniță, dar se pare impenitent, pentru că dincolo de zidurile negre mai veneau mesaje lirice (...)* ***un om care rămăsese, și după toate incercările Gulagului, fidel sfintei tinereți legionare*** *(...) paradoxal, sfidând toate interdicțiile și vicisitudinile vieții, opera sa rămâne destul de vastă (...) El a fost băgat direct la pușcărie – pentru opțiunile sale culturale – <<gândiriste>> - și politice – legionare – anterioare chiar celui de-al doilea război mondial*". (pg. 232)

Mai empatic și mai exact îl definește însă, anterior, un co-gândirist, într-un studiu din 1938, publicat în revista de elecțiune comună (anul XVII, nr. 3, martie 1938, pg. 154-156):

„Radu Gyr este unul din cei mai puri poeți ai tinereții. *Ca poet d-sa nu cântă tinerețea – cum ar fi ispitit ca teoretician, ci o exprimă – exprimându-se doar pe sine însuși... Poezia sa închide astfel în volutele-i elegante întreaga lume de linii tremurate în nerăbdare a vârstei. Magnificile ei melancolii eterice; fantezia ei nesăturată, zborurile ei atât de ușare în spațiu, tristețile ei neașteptat înduioșate de propriul destin, cu atât mai multă nemulțumire privit, cu cât a avut mai puțin timp să-și desfășoare aripile, prețiozitatea ei suavă și nostalgiile exotice, disprețul vieții burgheze și lacrimile orgolioasei izolări în vis*".

Recompusă in ansamblul ei retrospectiv, așa cum poate fi astăzi reconsiderată din chiar perspectiva actualului său centenar, lirica lui Radu Gyr reconfirmă, în chip uimitor de coerent, această marcă indisolubilă, într-un inepuizabil elan al viitoarelor cascade primaverale: ***„Ne vom întoarce într-o zi, / Ușor, ținându-ne de mâini, / Ne vom întoarce neapărat, / Noi, cei de azi, în cei de mâini, / Cum trec fântânile în fântâni***", care ni se descoperă astăzi în structura consecvent armonioasă a operei sale aflate în incidența principiului unei „expieri universale", de care vorbea primul critic citat.

Astfel primind legatul său recurent, recunoaștem în Radu Gyr un poet vernal, dublu marcat de stigmatele primăverii, dual determinat de topicul său esențial, atât nativ, cât și temperamental.

S-a născut imediat după calendele lunii martie, în această lună a Bunei Vestiri, de-abia pășind peste pragul primilor ani ai veacului care a trecut. Și, în mod paradoxal și nedrept, nesfârșitului șir de frustrări care i-au umbrit existența și opera, i s-a mai însumat și **acest recent și ultim afront, cel al centenarului său refuzat, sau, mai bine zis, pe cale de-a fi fost pe deplin ignorat.**

Într-un savant și polifonic consens unanim, întreaga presă a orchestrat, încă din februarie trecut, concelebrări ale centenarului Mircea Eliade (de altfel, foarte oportune). Și ceremoniile încă nici nu au luat sfârșit... Contrastul nedorit se profilează astfel și mai flagrant. Ostracizată brutal și violent, **operei acestui poet, aflat în avangarda celor mai importanți lirici români ai secolului XX, i s-au refuzat cuvenitele restituiri și reabilitări, în chip fie neglijent, fie deliberat.** Și nici nu sunt indicii că ar exista intenția acestei recuperări.

Există o preistorie însă a acestor treceri cu vederea peste ceea ce în mod vădit, li s-ar fi impus tuturor celor în drept. În 1975, în chiar anul morții poetului, criticul Dumitru Micu s-a ilustrat prin inițiativa, de altfel meritorie, în acel timp, de a dedica "Gândirii" și gândirismului un studiu vast și erudit, tezist însă dincolo de saturația acceptabilă. Iată însă că pentru Radu Gyr, unul dintre pilonii cei mai importanți ai revistei lui Nichifor Crainic, din cele 1042 de pagini ale prea documentatului tom nu i s-au putut consacra nici măcar zece întregi (Ed. Minerva, București, 1975, pg. 570-579).

Poetul intrase efectiv în prestigiosul cerc gândirist încă de la 21 de ani, din 1926, data preluării efective sub conducerea lui Crainic, a revistei, și a colaborat în mod determinant la închegarea profilului ei, până în august 1944, odată cu desființarea ei. Criticul însă găsește cu cale să minimalizeze contribuția sa, pentru că „depășind în privința aceasta pe Crainic", poetul a activat „politic în rândurile celei mai odioase, mai scelerate organizații fasciste, slujind-o literar în versuri, devenite cântece, imnuri urlate pe străzi de bande huliganice, pogromiste". (pg. 571).

BUNĂ VESTIRE

Acel crin sol de Buna ta Vestire
din veac în veac înmiresmând Marie
explozie florală timpurie
a anotimpurilor în rotire

te adumbri mireasă fără mire
pre Mire zămislind Crin ce adie
o feciorelnică împărăție
dintr-acea neprihană peste fire

în duh de rod nuntind în nenuntire
urcând în vegetală slavă vie
mantia ta de cosmice safire

a primăverii deshotărnicie
de-a crinilor reverberând potire
salutul îngeresc va fi să fie.

Cristiana Hâncu

E dificil de obținut din partea unui critic o mai totală și superficială inadecvare în selectarea performanței lirice. Lui Gyr i se neagă până și prezența stării lirice, e exclus chiar și dintre autenticii gândiriști, etichetat cu formule călinesciene înțelese în contrasens.

În 1993, odată cu publicarea penultimului volum de rondeluri și sonete, "***Anotimpul umbrelor***", apare și un scurt studiu al lui Barbu Cioculescu, care semnalează evoluția ascendentă a lirismului său - de altfel recunoscut oficial până atunci: **premiul pentru sonet (în 1926), premiul pentru poezie (în 1927), un premiu academic în 1930, alături de cel al Societății Scriitorilor Români.** Același critic îi reperează în operă în cheie vernală, constanta exuberanței limpezite într-un peisaj sufletesc primaveral, dar cu mai rafinate unelte și pe mai variate registre: „O erotică suavă, serafică, de pictură prerenascentistă, aplecarea către micul univers, resimțită în pulsațiile vieții care nu cuvântă: <<Te-mpresurase visul cu irişi de hermină / și te-nflorise: roză grădină de zăpadă. / Era un stup iubirea și trupul tău glicină, /.../ Erai un cântec fraged: orgi pure de corole / și liniile: sunet în palide opale>>". Încă mai accentuată această tendință de răsfrângere în miezul firii, al unei „comedii vegetale".

Poetul sacralizează regnul vegetal vast, delicat și omniprezent în figurația botanică, în corabia sevelor, în stejarii prefigurați ca arhangheli, în explozia sevelor, ca o alegorie a Învierii, pe care o opune unui „Ev tehnic". *O Golgotă florală* – cifrează un alt poem: *„Sunt flori cu străluciri de spade goale, / flori cu obraji și gene lungi de înger, / flori îmbrăcate-n platoșe și zale, // flori prăbușite-n lacrimi și înfrângeri, / flori ce te mustră și te-nfruntă-n cale / și flori care te iartă că le-nsângeri."*

Zămislirea și Nașterea devin, și ele, mistere vegetale: *„și-a fost un cer ca vișinii și merii. / Întâia stea veni printre sulfine / și-o mirui cu untdelemnul serii. // Iar spicele se ploconeau prea pline / și se plecau odraslei și muierii, / cu aur și cu smirnă să se-nchine."*

2. CIRCUITUL LACRIMII ÎN NATURĂ

În contextul unei mistice „expieri universale", întreaga fire are o vocație consubstanțială lacrimii, ea identificându-se poetic, coincident, în subconștientul colectiv, atât cu seva primăverii, cât și cu apa din izvoare și fântâni, ori cu foșnirea salină a oceanului planetar.

Lacrima integrează cosmic circuitul vegetal într-un sistem al vaselor comunicante: *„Urcăm înalți din lacrimi, ca subțirii / și gravii plopi spre căile lactee. / De ne-ncovoaie până și zefirii, // se-ntoarce plânsul creștet să ne deie, / tu, lacrimă, tu, flacără, tu, cheie / în lacătul de azur al izbăvirii*".

Într-un univers configurat vegetal, circuitul lacrimii descrie volutele veșnicei reîntoarceri: *„Plângi dulce, vântule, prin lunci, / curgi albă, tu, minunea lumii, / că alți bunici se fac petunii, / că zburdă-n pulbere alți prunci*".

Întregul glob este ritmat și cuprins într-o eternă comedie lacrimală: *„Mereu aripile se frâng, / mereu țărâna asta speră. / Mereu pe trista noastră sferă, / obrajii râd și ochii plâng*".

În poemul „*Nocturnă*" lacrima e o vastă pânză freatică, urcând în circuitul galactic: *„Când printre fântâni alunecă inele / și orice vis își crapă o păstaie / se tolănesc izvoare și păraie / cu fața-n sus și ochii către stele. /.../ Iar sus, în constelata lui tăcere,/ clipește Drumul-robilor din gene, / visând că se sfărâmă-n juvaiere // și curge ca un fluviu alb, alene, / jos pe sub crengi cu frunzele de fiere /și printre stânci cu lacrimi pământene."*

Există chiar o geografie a lacrimii, o pietrificare a ei, o metamorfozare în regnul mineral: *„Aceste mări și fluvii și oceane, / zbătute-n văgăune amare, / sunt lacrimile lumii seculare, / pe hărțile durerilor umane. // Și acești munți în aspră încleștare / sunt ne-mpliniri stratificate-n stane, / grozavele granitului mormane / pe inimi împietrite-n resemnare*", după cum există și fenomenul invers, o lichefiere și umanizare lacrimală a pietrei: *„Leapădă piatra. Vino mai aproape, / Sărută-mă și plângi cu mine, frate./ Ca tine port un cer pierdut sub pleoape*".

Heruvimii vin să „zvârle un pumn de lacrimi pe ceaslov".

Prin lacrimă, în fine, omul se face rod, gata de cules: *„Și eu asemeni roadelor sub brumă, / pe creangă mă cutremur tot mai des, / când bruma mea și ceața mă sugrumă... // Visez culesul sfânt, dar netrimes, / și gem de spaimă, c-am să cad in humă, / cum cade, putred, fructul necules*".

Această lirică a îndumnezeirii prin suferință culminează cu poemul carceral ***„Iisus în celulă***":

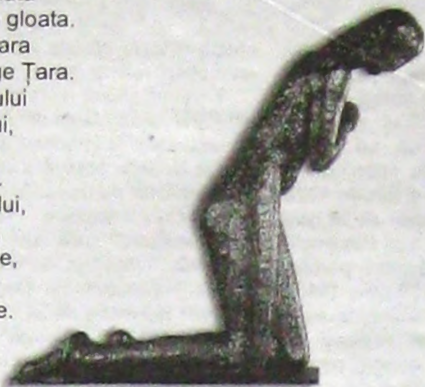
„Azi-noapte, Iisus mi-a intrat în celulă. / O, ce trist, ce înalt era Christ! / Mâinile Lui păreau crini pe morminte, / ochii adânci ca niște păduri. / Luna îl spoia cu argint pe vestminte, // argintându-i pe mâini vechi spărturi. / M-am ridicat de sub pătura sură: /- Doamne, de unde vii? Din ce veac? / Iisus a dus lin un deget la gură / și mi-a făcut semn să tac... // A stat lângă mine pe rogojină: / - Pune-mi pe răni mâna ta / Pe glezne-avea urme de răni și rugină, / parcă purtase lanțuri cândva... // Oftând și-a întins truditele oase / pe rogojina mea cu libărci. / Prin somn, lumina, iar zăbrelele groase / lungeau pe zăpada lui vărgi. // Părea celula munte, părea căpățână. / Și mișunau păduchi și guzgani. / Simțeam cum îmi cade tâmpla pe mână / și am dormit o mie de ani. // Când m-am trezit din grozava genună, / mirоseau paiele a trandafiri. / Eram în celulă și era lună, / Numai Iisus nicăiri... // Am întins brațele. Nimeni, tăcere. / Am întrebat zidul, nici un răspuns. / Doar razele reci ascuțite în unghere, / Cu sulița lor m-au străpuns. // - Unde ești, Doamne?- am urlat la zăbrele / Din lună venea fum de cățui. / ***M-am pipăit și pe mâinile mele / Am găsit urmele cuielor Lui."*** -

Cristiana Hâncu

CÂNTEC DE JALE

RADU GYR

Din Rarău la Detunata
geme Țara, plânge gloata.
Din Orhei la Feldioara
geme gloata, plânge Țara.
Din Codrii Cosminului
la Crucea Măcinului,
din obcina bradului
la zănoaga vadului.
Spurcăciunea iadului,
pacostele, caznele,
beznele, năpraznele,
molimele venetice
cu harapnice și bice.
Că pe toate căile
au pătruns potăile
și pe toate ușile
au intrat căpușile
ca să umfle gușile,
muștele și ploșnițele
s-au umflat cât coșnițele.

Vin de-a lungul și de-a latul
din Rarău la Retezatul,
vin ca râia și bubatul,
ca năduful și oftatul,
ca o mie de păcate,
ca o ciumă ce s-abate
peste vetre, peste sate,
din cetate în cetate.

Pe ceafa săracului
bubele dalacului.
Pe pragul cerdacului
ghearele ortacului.
Pe sângele veacului
tontoroiul dracului.
Și așa, de când ne spurcă,
ducem gușterii în cârcă,
noaptea-i dinte de năpârcă,
somnu-i rug și luna-i hârcă,
ziua scade tot mai mică,
apele s-ascund de frică,
lacrimile nu mai pică,
iarbă nu se mai ridică,
doar cucută și urzică.

Mâinile dacă se roagă,
vine lanțul și le leagă,
limba dacă vrea să spuie,
uite-o țintuită-n cuie!
Pasul dacă vrea să-nfrunte,
vin cătușele mai crunte.

Iar răscoala dacă muge,
uite chei, uite belciuge!
Râde foamea la fereastră
Stă Tobia-n casa noastră,
iar în fața porții, gata
să-ți înșface beregata,
joacă temnița, turbata,
sârba temnicerilor
în noaptea durerilor.

Toți hingherii, toți codoșii
joacă hora târfei roșii.

Alelei, groparule,
lotrule, tâlharule,
pune mâna pe lopată,
sapă groapă lată, lată,
să încapă jalea toată.
Fă-ne loc de-ngropăciune
printre oasele străbune,
pune-ne-n mormânt cu toții
și părinții și nepoții
și să-nalți peste morminte
munți de cremene fierbinte
peste fiu, peste părinte,
inima să nu mai știe
de prăpăd și de robie,
bieții ochi să nu mai vadă
fiarele dând ghes la pradă,
urechea să nu audă
de bejenia zăludă,
nici de vaietul de trudă,
nici de hohotul de ludă
peste Țara care-asudă
ruptă-n dinți de haita crudă.

RADU GYR (**RADU ȘTEFAN DEMETRESCU**) (2 martie **1905**, Câmpulung Muscel – 29 apr. **1975**, București)
Pseudonimul Gyr poetul l-a luat inspirându-se din denumirea dealului Grui din apropierea locului natal.
Licențiat al Facultății de Litere și Filosofie din București, **conferențiar la Facultatea de Litere din București**
Poet laureat al multor premii ale Societății Scriitorilor Români și ale Academiei Române, colaborator al renumitelor ziare naționaliste interbelice: "Cuvântul", "Gândirea", "Buna Vestire", "Sfarmă Piatră", "Cuvântul Studențesc" ș.a.
Comandant legionar, șeful regiunii Oltenia, deputat legionar, autorul majorității textelor cântecelor legionare
Combatant în prima linie a frontului, pentru reîntregirea țării; deținut politic sub regimul comunist, timp de 17 ani.

OPERA LITERARĂ:

Liniști de schituri - 1924;
Plânge Strâmbă-Lemne - Ed. "Flamura", Craiova, 1927;
Cerbul de lumină - Ed. Casei Școalelor, Buc., 1928;
Stele pentru leagăn - Râmnicu Vâlcea, 1936;
Cununi uscate - Ed. "Cartea Românească", Buc., 1938;
Corabia cu tufănici - Tipogr. "Universul", Buc., 1939;
Poeme de război - București, 1942;
Balade - București, 1943.

Studii: *Evoluția criticei estetice și aspectele literare contemporane* - Ed. "Haralamb V.Eugen", Buc., 1937); *Baladă și eroism* ("Gândirea", apr. 1938).

Conferințe legionare: *Făuritorii unui ideal* (București, Societatea Tinerimii Române, 1932); *Curcubee și florete; Studențimea și idealul spiritual;* *Femeia și eroismul spiritual* (Craiova, 1935).

Literatură pentru copii: Abecedar - 1938; Muțu Cotoșmanul - Ed. "Bucur Ciobanul", Buc., 1942, ș.a.;

POSTUME:
Suferința, Sacrificiul și Cântecul - "Al paso con L'Arcangelo" - Edizioni all'Insegno del Veltro, Parma, 1982, pg. 45-62;
Poezii din închisoare: Sângele temniței, Balade (vol. I); *Stigmate* (vol. II); *Poezii* (vol. III) - Ed. Marineasa, Timișoara, 1992-1994;
Anotimpul umbrelor - Ed. "Vremea", București, 1993;
Ultimele poeme - Ed. "Vremea", București, 1994;
Pragul de piatră - Ed. "Vremea", București, 1998;
Era o casă albă - Ed. "Ex Ponto", Constanța, 1998.

NOTĂ: *Cu ocazia* ***centenarului*** *Radu Gyr pe care revista noastră l-a* ***aniversat în nr. din martie 2005****, am prezentat repere biografice mai ample.*

***

PUPINCURISMUL DIN GRĂDINA CIȘMIGIU **(continuare din pag. 5)**

Să precizăm: nu ne așteptam la recunoștință din partea unui regim adus în România de comisarii sovietici (nu rușii!) și preluat aici, pentru o perioadă de 20 de ani, de evrei, cu slugi unguri și țigani (pe aceia nu-i vom numi rromi!), dar și români, la nivel de ultim executant al treburilor murdare. **Dar după 1990 era obligatoriu ca țara, presupus ieșită din marasmul comunist, să-și manifeste recunoștința față de acești eroi**. Fiecare dintre ei are la activ zeci de avioane inamice (anglo-americane) doborâte, atenție, călcând ordinul lui Antonescu care le interzicea, formal, să riposteze, în perioada în care **raportul de forțe ajunsese la 30 - 40 de avioane anglo-americane la un singur avion de vânătoare românesc! Puteau să stea la sol, la adăpost!** Nu au respectat ordinul și **porneau, ca un mic stol de șoimi, atacând sutele de avioane teroriste!** Nu este vorba de nici o exagerare!

Pe miile de monumente ridicate în România în cinstea eroilor neamului, după primul război mondial, scria "Patria recunoscătoare". *Astăzi, când ne considerăm liberi, ar trebui să ridicăm monumente în cinstea tuturor eroilor noștri din ultimul război mondial, pe care să scrie, mare, doar atât: "Patria* ***nerecunoscătoare****"!*

Iată de ce, făcând aceste lungi precizări, mi se pare inoportună glorificarea piloților americani prin edificarea monumentului din parcul Cișmigiu.

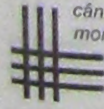
În acel loc trebuia înălțat un monument în memoria miilor de victime orășenești, sau, mai bine, un edificiu cu numele piloților români care și-au sacrificat viața în luptele aeriene cu inamicul mult superior atât ca număr cât și ca tehnică. O copie, cu date mai recente, a statuii Aviatorilor, ar fi fost binevenită și apreciată de actualele generații de tineri. **Suntem însă pupincuriști, nu avem demnitate, nu avem coloană vertebrală, tot ce este occidental e bun, iar ce este american este și mai bun.**

Dresda, oraș-muzeu german, a fost ras de pe fața pământului în urma unui bombardament nocturn al Aliaților, din febr. 1945, când soarta războiului era pecetluită. Au fost omorâți peste 300.000 de civili, deși orașul fusese declarat deschis, adică fără trupe militare. ***Nu există în acest oraș nici un monument închinat aviatorilor americani și este absolut normal și logic. Din contra, în Dresda au loc slujbe religioase în memoria celor uciși.***

În Japonia s-au aruncat două bombe atomice în aug. 1945, cu numai o săptămână înainte de capitulare. Și aici au murit sute de mii de oameni, și ***nimeni nu a glorificat memoria aviatorilor americani doborâți.***

Dar ca la noi, la nimeni. Dacă ești naționalist, ești catalogat imediat ca "extremist", fiind astfel obligat să te abții de la cinstirea eroilor neamului și să glorifici inamicii străini.

Poate ca, în lipsa statuilor demolate ale regilor noștri Carol I și Ferdinand, a statuii reginei Maria, cineva să sugereze Primăriei să ridice o statuie lui Churchill, cel care ne-a condamnat la Yalta să fim sub influența sferei de interese sovietice. Sau lui Roosvelt, cel care la Teheran dormea în fotoliu. Și el să aibă o statuie. Dar la inaugurarea ei să se audă vocea Mariei Tănase, care la expoziția mondială din 1973 de la New York cânta "Ține, tață, cu Roosvelt"...

ITINERAR SENTIMENTAL CERNĂUŢI (II)

(continuare din numărul trecut)

În stânga *fostei* ***Case Naţionale a Românilor*** se găseşte celebrul *hotel-restaurant "Pajura Neagră"*, renumit, în trecute vremuri, până la Viena, care şi astăzi funcţionează sub acelaşi nume. În dreapta se află o superbă clădire, cea a *fostei* ***Case de Economii***, construită la mijlocul sec. al XIX-lea, în stil neobaroc, având deasupra balconului din fier forjat, de la ultimul etaj, un vast mozaic.

Lângă ***Palatul Primăriei***, pe actuala ***stradă Mihai Eminescu*** *(revenită la vechiul nume datorită insistenţelor populaţiei româneşti)*, se află clădirea *fostului* ***liceu "Aron Pumnul"***, datând încă de la începutul sec. XIX, care, anterior, purtase numele de *Obergymnasium*, cea mai respectabilă instituţie de învăţământ din Cernăuţi. Aici a învăţat între anii 1860 – 1863, Mihail Eminescu, aici au profesat mari cărturari români: Aron Pumnul, Radu Sbierea, Ion Grămadă ş.a. Devenită, după 1944, *Şcoală Ruso-Ucraineană*, de-abia în 1988 autorităţile din Cernăuţi au montat o placă comemorativă pe faţada clădirii, ce aminteşte că aici a învăţat Mihail Eminescu.

La câteva sute de metri, în *fosta* ***Piaţă Vasile Alecsandri***, astăzi denumită *Piaţa Teatrului*, se află clădirea ***Teatrului***, un monument de artă splendid. Situată la capătul pieţei, această bijuterie arhitectonică, împodobită cu numeroase sculpturi, a fost construită între anii 1904 – 1905, iar din 1922 a devenit ***Teatrul Naţional***. Actualmente poartă numele obscurei scriitoare slave Olga Kobileanskaia.

Alături se află *fostul* ***Palat al Justiţiei***, una dintre cele mai frumoase clădiri din Cernăuţi, construită tot în anii 1904 – 1905. Doi lei sculptaţi în piatră străjuiesc intrarea principală a monumentalului edificiu. Astăzi clădirea aparţine *Consiliului Regional de Deputaţi*, aici desfăşurându-se sesiunile şi şedinţele lunare de lucru.

Dintr-o construcţie superbă cu patru nivele, având parterul înţesat de sculpturi înfăţişând cariatide, se aud mereu melodii executate la pian, vioară sau alte instrumente care intră în alcătuirea unei orchestre simfonice: este *fosta Casă a Comunităţii Evreieşti*, în care se află acum *Liceul de Muzică*.

Vorbind de evrei, aceştia se situau, ca număr, pe locul doi în rândul populaţiei bucovinene, iar în unele zone erau chiar majoritari. *Comerţul şi Băncile erau apanajul lor, prosperitatea dându-le posibilitatea să aibă case somptuoase, magazine "şic" şi o sinagogă din marmură, una dintre cele mai frumoase din lume*, pe care am vizitat-o fără a întâmpina greutăţi din partea portarului (inexistent, întrucât aici funcţionează acum un *cinematograf*): se află la capătul străzii centrale, denumită *"28 iunie 1940"*. Ocuparea Bucovinei de Nord de către Armata Roşie a avut urmări nefaste pentru elita evreiască, considerată ca exploatatoare şi clasă reacţionară: imediat după naţionalizarea şi confiscarea bunurilor lor, toţi directorii şi patronii să fie arestaţi şi duşi în fundul Siberiei.

Nu părăsesc ***Piaţa Teatrului*** fără a aminti de *fostul* ***Palat Cultural al Românilor***, aflat lângă *fostul Palat al Camerei de Comerţ şi Industrie*, un alt edificiu impunător pe a cărui faţadă se află sculptate în piatră două capete de bour al Moldovei. La Palatul Cultural al Românilor piatra de temelie s-a pus în 1937, din iniţiativa *Societăţii pentru Cultură şi Literatură în Bucovina*, în colaborare cu *Mitropolia Bucovinei*, proiectul de execuţie aparţinând arh. Horia Creangă, renumit în epoca interbelică. În prezent clădirea adăposteşte *Casa (Cazinoul) Ofiţerilor* ucraineni din Cernăuţi.

PALATUL MITROPOLITAN

Dar obiectivul major al oraşului, ce trebuie vizitat cu prioritate, este ***PALATUL MITROPOLITAN***, un ansamblu format din trei clădiri. Este o construcţie monumentală, cea mai grandioasă, din punct de vedere arhitectonic, dintre monumentele din Europa de Est, fiind clădită în stil mauro-bizantin, într-un colorit roşu-cărămiziu, având acoperişul din ţigle glazurate în diverse culori şi cu motive geometrice diferite. Planurile au fost concepute de arhitectul ceh Josef Hlavka.

Un "cerber" la poartă, care vorbea binişor româneşte, nu mi-a permis să intru să o vizitez, dar în faţa unui "verzişor" de 5 dolari, nu numai că mi-a dat drumul, dar a făcut şi pe ghidul cu mine, acordându-mi doar cinci minute ca să vizitez măreaţa ***Sală Sinodală***, pardosită cu marmură, cu candelabre strălucitoare, **unde a avut loc, în 1878, procesul *Societăţii Arboroasa* şi unde, la 28 nov. 1918, s-a întrunit *Congresul General al Bucovinei* care a votat unirea acestui străvechi pământ românesc cu Patria-mamă** (până la 28 iunie 1940 a existat o placă comemorativă, pomenind de acest act măreţ). Pereţii şi pilaştrii sunt realizaţi din alabastru masiv, adus din Carpaţii Bucovinei, pe cele 12 coloane sprijinindu-se arcadele galeriei.

Între arcade pereţii erau executaţi în fresce aurite, de către pictorul ceh Carol Swoboda din Viena; aceste fresce, în număr de 11, reprezentau *tablouri din istoria bisericească universală şi din cea naţională a românilor*. **Amintesc doar pe cele care se referă la români:** încreştinarea locuitorilor din Dacia; înfiinţarea Mitropoliei Sucevei de către domnitorul Alexandru cel Bun; înfiinţarea Episcopiei Rădăuţilor; însemnarea locului pentru ridicarea Mânăstirii Putna de către domnitorul Ştefan cel Mare; aducerea moaştelor Sfântului Ioan cel Nou la Suceava, la începutul sec. al XV-lea; condamnarea confesiunii lui Chiril Likarius la Sinodul din Iaşi; jurământul de credinţă al Bucovinei către Casa de Habsburg în 1777; proclamarea *Mitropoliei Bucovinei* şi Dalmaţiei la *Catedrala din Cernăuţi*, în 1874.

Toate aceste capodopere au fost distruse după 28 iunie 1940, în timpul când la *Palatul Mitropolitan* au staţionat trupele sovietice de ocupaţie.

La faţa locului, după expirarea celor cinci minute acordate de către "ghid", a trebuit să recunosc că am avut norocul să fiu un privilegiat, întrucât această

sală de excepţie este interzisă vizitatorilor, având acces la ea numai delegaţii sau oaspeţi străini.

Singur, apoi, m-am strecurat printre cei care lucrau acolo, fiindu-mi teamă să nu fiu întrebat ceva şi să nu înţeleg, şi am vizitat *două saloane mari de recepţie: "Salonul roşu", unde se aflau portretele mitropoliţilor Bucovinei*, în mărime naturală: Teofil Bendala (1874 - 1875) şi Teoctist Blajevici (1877 - 1891), tablouri realizate de către celebrul pictor român Epaminonda Bucevski, şi apoi *"Salonul albastru"*, în care erau expuse portretele, în mărime naturală, ale foştilor episcopi ai Bucovinei. Din "Salonul albastru" se intră în *Sala Bibliotecii Mitropolitului*. Alături, într-un alt salon spaţios, se ţineau mesele oficiale, cu ocazia Anului Nou sau a altor ocazii festive.

Tavanul tuturor saloanelor *Palatului Mitropolitan* este realizat din lemn de stejar, boltit, iar pereţii sunt înfrumuseţaţi cu zugrăveli decorative.

Tot în aripa stângă a etajului *Palatului* se găsea apartamentul particular al vicarului Mitropoliei, iar în cele cinci saloane era organizat "Muzeul Arhiedecezan" care cuprindea: în primul salon tablourile înfăţişând, în mărime naturală, portretele tuturor împăraţilor din Casa de Habsburg care au stăpânit Bucovina de la 1775 şi până la 1918; în al doilea salon, un iconostas alcătuit din icoane datate din sec. XVII şi XVIII, iar în ultimele trei saloane se găseau stampe, fotografii, tablouri din Bucovina, o colecţie de cărţi bisericeşti vechi din sec. XVI – XVII.

Toate aceste comori de artă s-au pierdut în urma vandalismelor din incinta *Palatului Mitropolitan*, transformat în cazarmă după ocupaţia Cernăuţilor de către trupele sovietice.

Ceea ce se mai păstrează în condiţii bune, în zilele noastre, sunt picturile murale de pe pereţii *Catedralei Mitropolitane*, obiectele de valoare din interiorul acesteia fiind distruse imediat după venirea Armatei Roşii.

După 1991 *Catedrala Mitropolitană* a fost ocupată de *Biserica Autocefală Ucraineană*, sub ascultarea căreia se află şi în prezent. Clădirile Reşedinţei Mitropolitane au fost reorganizate, aici desfăşurându-şi procesul de învăţământ *Universitatea de Stat "I. Fedkovici"* din Cernăuţi.

În imediata vecinătate a fostei reşedinţe mitropolitane se află ***Universitatea***: vastă, cu două nivele, în stil clasic neoromânesc, impresionează

prin exteriorul cu faţade largi, cu puţine ornamente.

În apropierea sa se află fostul liceu ortodox de fete, "Elena Doamna".

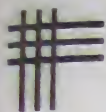
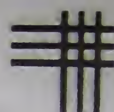
În biserica iezuită (mare şi impunătoare) este găzduită arhiva oraşului; vis a vis se află clădirea *fostului Cămin de ucenici "Ion Nistor"*, o construcţie modernă şi spaţioasă realizată în perioada interbelică ; acum localul adăposteşte ***Facultatea de Medicină***.

Dar vreau să vorbesc şi de câteva obiective care nu intră în circuitul atracţiilor principale ale Cernăuţiului.

Am vizitat ***Cimitirul central***, aflat pe drumul care duce spre podul de peste Prut. Este fabulos prin bogăţia de monumente funerare, cred că eclipsează cimitirul Belu din Bucureşti: cavouri din granit, marmură şi piatră sunt dovada ingeniozităţii, bunului gust şi fanteziei, deoarece Cernăuţiul era un oraş foarte bogat, cu o intelectualitate remarcabilă, săracii erau puţini şi proveneau numai din rândurile leneşilor. Aici se află mormintele tuturor cărturarilor români bucovineni: prof. de limba şi literatura română *Aron Pumnul* (1818 – 1866), prof. universitar şi primar *Radu Sbierea*, pictor academic al Eparhiei Bucovinei *Epaminonda Bucevski* (1843 – 1891), prof. *Const. Loghin*, istoric şi prof. universitar *Dimitrie Onciul* (1856 – 1923) ş.a. Adevărate opere de artă sunt monumentele funerare ale lui Aron Pumnul, Gh. Şandru, Vasile Găină, Const. Isopescu Grecul, şi cel al consilierului consistorial Dumitru Bejan.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu

BISERICA GERMANĂ - FĂRĂ COMPLEXE

Presa israeliană a mai descoperit în izvor de "antisemitism"!

Folosirea acestui termen, total anormal și nepotrivit cu cuvântul în sine, mă deranjează de fiecare dată când îl întâlnesc și chiar nu înțeleg cum oameni cu pretenții de a conduce mapamondul nu-și dau seama de absurditatea termenului.

Păstrarea și promovarea lui se datorează, probabil, faptului că a făcut deja carieră, și consecvența pare mai importantă decât acceptarea prostiei și corectarea ei.

După 1944 au mai promovat domniile lor un cuvânt cu valoare de panaceu universal, acela de "fașist". Le venea greu să pronunțe corect cuvântul și au făcut din el, timp de 20 de ani, o armă și o sentință care, dacă nu te trimitea întotdeauna și neapărat la pușcărie, te scotea din propria casă și te arunca pe drumuri, te lăsa fără loc de muncă, te arunca de la catedră la "munca de jos", din facultate în școala de calificare de șase luni și, de acolo, pe șantierele patriei, etc.

Să revenim însă la subiect: 27 de înalți clerici germani au luat hotărârea să viziteze locurile sfinte ale creștinătății de la Ierusalim.

Nu știu dacă este absolut necesar să te duci la fața locului ca să-ți faci o idee despre comportamentul autorităților israeliene față de poporul palestinian.

Grupul de înalți prelați creștini din Germania a fost șocat să constate că a apărut un nou "zid al Berlinului", condamnat la timpul lui de comunitatea mondială ca un gest de barbarie, și după ce vizitaseră, cu o zi mai înainte, muzeul "Yad Vashem" în care au văzut, printre altele, imagini (foto) ale ghetoului din Varșovia anilor '40 ai secolului trecut, au avut surpriza de a vizita **ghetoul palestinian de la Ramallah** care le-a trezit aceeași revoltă, **neputând să nu constate că cele două ghetouri, de la Varșovia și de la Ramallah, servesc aceleiași ideologii, condamnate de istorie și de Dumnezeu.**

Culmea, arhiepiscopii germani au avut curajul să și declare în conferințe de presă, pe pământ

israelian, că cele văzute sunt incompatibile cu civilizația și cu un comportament onest.

Să faci caz de ghetourile din timpul celui de-al doilea război mondial, adică de ghetouri făcute de unii pe care îi declari criminali, îi judeci și îi condamni la moarte rituală, iar tu să practici aceleași metode, ba încă mai mult, să intri acolo cu tancurile și cu buldozerele, să le demolezi casele - atunci când nu o faci cu rachete lansate din avioane sau elicoptere, să omori oameni la grămadă, fără discernământ, nu este tot o crimă, un genocid?!

Cu ce ești tu mai bun decât cei pe care i-ai condamnat și omorât și pe ai căror urmași îi jecmănești fără rușine, de jumătate de secol?

De ce te crezi îndreptățit să te comporți așa?

Vreți să vă justificați comportamentul prin faptul că palestinienii reacționează armat la teroarea la care au fost supuși? Dar evreii din ghetoul Varșoviei, după câțiva ani de teroare și privațiuni, nu au reacționat la fel? Ați uitat de răscoala din ghetoul varșovian?

Repet: evreii s-au răsculat după câțiva ani, dar palestinienii, după zeci de ani, nu au dreptul la răscoală armată? De ce? Îi socotiți oameni inferiori, cum vă socoteau nemții pe voi?

Atunci să tragem concluzia că sunteți la fel de condamnabili ca cei pe care îi condamnați. În mod evident, sunteți la fel!

Să revenim însă la înalții prelați germani aflați în vizită în Israel: în momentul în care au declarat că sunt indignați de cele constatate, au devenit automat "antisemiți", *adică un fel de potențiali criminali sau potențiale victime!*

Nu observați că din ce în ce mai mulți oameni, și nu oameni oarecare, se manifestă ca observatori obiectivi ai comportamentului dvs.?

Domnilor, v-ați obișnuit să speriați, mai mult sau mai puțin letal, pe toți cei care îndrăznesc să observe și să declare public, fărădelegile pe care le practicați, și să nu țineți cont de nimic: de dreptate, de logică, de bun-simț. Cât despre adevăr, cred că nu aveți nici cea mai vagă idee la ce poate servi.

Arhiepiscopii germani au promis să schimbe textul tradițional al mesajului transmis credincioșilor germani de Înviere, făcându-le cunoscută soarta pe care ați rezervat-o palestinienilor. Luați măsuri, domnilor, și vedeți, poate se defectează ceva pe drumul de întoarcere al episcopilor în Germania.

A, să nu exagerăm! Vă dați seama că mă gândeam la o pană de cauciuc, nu la ceea ce vă gândeați voi!

Nicador Zelea Codreanu

***

IUSTIN ILIEȘU, UN POET NAȚIONALIST UITAT

În cartea "Pentru legionari" Corneliu Zelea Codreanu consemna, printre altele, în capitolul "***Primele începuturi de viață legionară***": *"Probabil, nepornind pe drumul rațiunii, cu alcătuire de programe, discuții contradictorii, argumentări filosofice, conferințe, singura posibilitate de manifestare a stării noastre lăuntrice, era cântecul. Cântam acele cântece în care simțămintele noastre își găseau mulțumire.*

"Pe o stâncă neagră", cântecul lui Ștefan cel Mare, a cărui melodie, se spune, că s-a păstrat din timpul lui, din generație în generație. Se spune că în sunetul acestei melodii intra Ștefan triumfător în cetatea sa de la Suceava, acum 500 de ani. Când îl cântam, simțeam trăind acele vremuri de mărire și de glorie românească, ne afundam în cinci sute de ani de istorie și trăiam câteva clipe acolo în contact cu vechii soldați și arcași ai lui Ștefan și însuși cu el.

"Ca un glob de aur", cântecul lui Mihai Viteazu. Cântecul lui Avram Iancu; "Să sune iarăși goarna", cântecul Școlii Militare de Infanterie de la 1917. ***"Sculați, Români!", compus de Justin Ilieșu și de Istrati, pe care noi l-am proclamat Imn al Legiunii*** *etc."* (pag. 235 - Ed. Scara, Buc., 1999)

La biblioteca documentară a Muzeului "Culbul Visurilor" din comuna MAIERU (jud. NĂSĂUD), locul natal al lui Iustin Ilieșu, bibliotecă înființată în memoria lui Liviu Rebreanu, trăitor câțiva ani aici, o sală este destinată poetului IUSTIN ILIEȘU.

Prolificitatea acestui poet născut în anul 1900, un mare animator al *Mișcării Studențești* din 1922, azi pe nedrept uitat, se evidențiază prin 37 de volume de poezii, proză, traduceri, corespondență și memorialistică, dintre care amintim: *"Doine și război"* (1915), *"Munții noștri aur poartă"* (1917),

"Cetățile melancoliei" (1923), *Durerea neamului"* (1924), *"Sângerări ardelene"* (1945), *"Trepte de aur"* (1973). 16 volume se află încă în manuscris, la Biblioteca Academiei Române și la Arhivele Statului.

Câteva note biografice conturează personalitatea și crezul naționalist al poetului: în clasa I a fost exmatriculat de la liceul din Bistrița pentru că scrisese pe zid "Trăiască România Mare" (s-a transferat la liceul din Blaj pe care l-a absolvit în 1918); a organizat Garda Națională Comunală în localitatea sa natală, împreună cu fostul lui învățător, Ion Bama, fiind **un militant activ pentru unirea Transilvaniei cu patria-mamă**; în timpul studenției de la Facultățile de Litere și Filosofie și de Drept ale Universității din Cluj, a înființat primul ziar românesc din Cluj, "Glasul Libertății" (1919), iar în 1922, alături de Ionel Moța, a înființat săptămânalul "Dacia Nouă" (aici au fost publicate pentru prima oară "Protocoalele înțelepților Sionului" în traducerea lui Ionel Moța). Implicat fervent în Mișcarea Studențească, **a compus versurile *Imnului Studențesc Creștin*** (a cărui partitură se află în biblioteca documentară din comuna Maieru, Năsăud) și ***"Sculați, Români!"*** (care l-a impresionat în mod deosebit pe Căpitan, proclamându-l *imn al Mișcării*, însă până în 1935, când imnul Legiunii a devenit celebrul cântec *"Sfântă tinerețe legionară"* – pe versuri de Radu Gyr și muzică de Ion Mânzatu).

Fragment din **primul *Imn al Legiunii*** - versuri de Iustin Ilieșu și muzică de Artene Istrate:

Sculați, Români, la luptă, bate ora,
Din urmă pentru Neamul Românesc,
Poporul geme sfâșiat în lanțuri,
Călăi aprinși de ură–l gâtuiesc.
...
Dar clătina–vom munți din temelie,
Cu pieptul nostru râuri vom opri,
Și ne vom scoate Neamul din robie,
Sculați, Români, la luptă, frați Români!

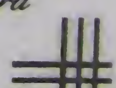
Pentru aceste versuri Iustin Ilieșu a fost trimis în judecată la Consiliul de Război Cluj, unde a fost apărat de tribunul moților, Amos Francu, și a fost achitat.

În încheiere, din lipsă de spațiu, reproducem doar începutul și finalul ***Imnului Studențesc Creștin:***

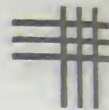
Studenți creștini din România Mare,
Se-mbracă-n doliu neamul românesc,
Dușmanii ne sugrumă națiunea
Și-avutul țării noastre-l jefuiesc!
....
Așteaptă neamul s-aducem izbândă!
Ne vor surâde laurii pe frunți
Vor plânge văile de bucurie,
Ne-or saluta îmbătrâniții munți!

Nu șovăiți, dreptatea e cu noi
Și vom strivi dușmanii sub călcâie
Sau vom muri cu glorie-n război!

Horatiu Bob, Timișoara

Apariție de carte

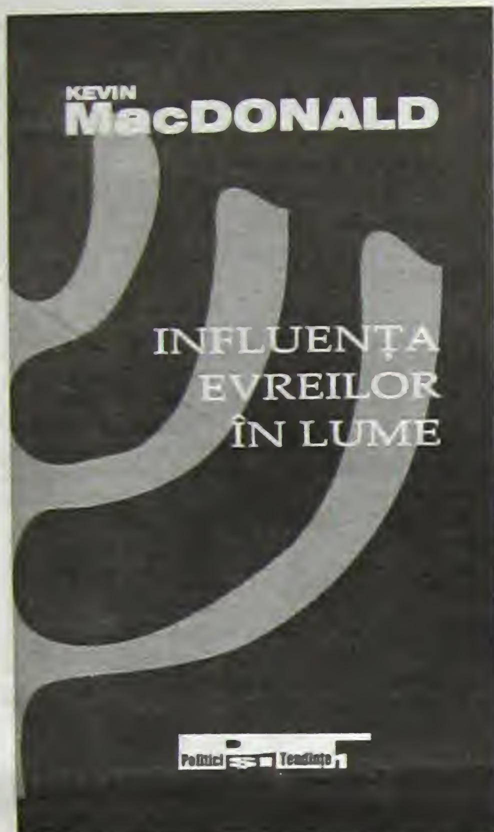
"INFLUENȚA EVREILOR ÎN LUME" – KEVIN Mac DONALD (I)

Luna aceasta am primit la redacție cartea "*Influența evreilor în lume*" scrisă de profesorul american de psihologie Kevin Mac Donald, tradusă în română și tipărită în Editura "*Vicovia*" din Bacău, în 2006.

Cartea este un studiu deosebit de interesant și obiectiv, analizând istoria, tradițiile, atitudinile evreilor de-a lungul timpului, studiu necesar a fi cunoscut de către români întrucât, deși se referă în special la Statele Unite ale Americii, răspunde unor întrebări care și le pune oricine, mai ales în ultimul timp, referitor la influența crescândă șii evidentă a evreilor în lume.

Rândurile de mai jos vă vor convinge, poate, că legionarii nu au avut și nici nu au vreo "fixație" cu "problema evreiască".

Notă: Autorul analizează istoria, obiceiurile, atitudinile și motivațiile evreilor, trăgând concluzii; am selectat pentru dvs. esența - concluziile, adică - lăsându-vă plăcerea de a citi singuri cartea (argumentată impecabil); de asemenea, sublinierile din text ne aparțin.

Cartea pe care tocmai ați deschis-o este o carte necesară. **Autorul ei, Kevin Mac Donald, este profesor de psihologie la California State University - Long Beach, cu studii postuniversitare de biologie, psihologie, behaviorism, filozofie, dar este și autorul a sute de cărți, studii, referate, comunicări pe cele mai diverse teme.** ***Interesul său pentru evrei vine din interesul legitim al americanilor de a-și explica ceea ce la noi s-a numit, încă în secolul al nouăsprezecelea, „problema evreiască".*** *(...)*

Autorul își împarte studiul în trei părți: I. Trăsături de fond ale activismului ebraic, II. Sionismul și dinamica internă a iudaismului, III. Neoconservatorismul ca mișcare ebraică.

Prima parte analizează cu argumente istorice, antropologice și religioase trăsăturile colective ale evreilor.

Cel mai vechi popor din lumea noastră, "poporul ales al lui Dumnezeu", are ca **trăsături de bază etnocentrismul, inteligența, tăria psihologică** și **agresivitatea**.

Proveniența evreilor din triburile de păstori care au trăit în Orientul Mijlociu face ca organizarea lor în grupuri mari, dominate de bărbați, dogmatice să se caracterizeze printr-un accentuat **spirit colectivist, chiar hipercolectivist, în contrast cu restul europenilor, caracterizați prin individualism și raționalism.** Elie Wiesel spunea: "*totul este diferit în ceea ce ne privește*".

Evreii se consideră ontologic excepționali și, pe de o parte, ca popor ales al lui Dumnezeu, **cred că li se cuvine orice**, dar au pe de altă parte, paradoxal, sentimentul persecuției istorice, de unde o adevărată filozofie a supraviețuirii - „stăm cu ochii în patru", spun ei - care îi conduce la o solidaritate de grup observată încă de Tacitus. Acesta scria: *„între ei sunt de o cinste ireproșabilă și mereu gata să-și ofere compasiunea, dar* ***urăsc restul omenirii ca pe un dușman***". De aici tactici ale supraviețuirii, de la vigilența neadormită („Stăm cu ochii în patru"), la agresivitatea în relația cu ceilalți. **Lumea este tăiată în două părți, una bună în interiorul grupului și una rea în afară**, ceea ce duce la un dublu standard generalizat.

Etnocentrismul ebraic este legat de o formidabilă memorie a evenimentelor istorice, care induce ideea de persecuție, de iminentă dispariție și în consecință care **justifică orice reacție, oricât de violentă ar fi.**

Ei nu au uitat și mai ales nu au iertat ce s-a întâmplat acum 2700 de ani, când au fost cuceriți de asirieni, **iar un evreu american spune:**

„Eu nu sunt cetățean american de religie ebraică. Eu sunt evreu. Sunt și american. ***Sunt american 64-65 ani din viața mea, dar sunt evreu de 4000 de ani***"!

Evreii recreează structura socială ebraică oriunde s-ar afla. Chiar și atunci când sunt complet inconștienți că o fac. **Aceasta se întâmplă în condițiile în care ei pledează pentru dezetnicizarea celorlalți.** Horowitz vorbește despre SUA ca despre un set de principii universale, fără nici un fel de conținut etnic. **Politica de imigrări, în America și în Europa deopotrivă trebuie să ducă la dezetnicizare. Alături de multiculturalism și de separarea puterii laice de cea religioasă, aceste politici duc la pierderea memoriei colective, la „mancurtizarea" non-evreilor.**

(Ioan Neacșu - extras din "Prefață")

TRĂSĂTURI DE FOND ALE ACTIVISMULUI EBRAIC

"**E remarcabil că evreii, de obicei o minoritate redusă, au deținut locul central într-o lungă listă de evenimente istorice.** Evreii i-au preocupat mult pe Părinții Bisericii în sec. al IV-lea, în timpul anilor de instaurare a dominației creștine în vest.

Într-adevăr, propun ca atitudinile și legislația puternic antisemite ale Bisericii din sec. al IV-lea să fie înțelese ca o *reacție de apărare împotriva puterii economice evreiești și a exploatării non-evreilor.* Evreii care se convertiseră oficial la creștinism, dar își menținuseră legăturile etnice în căsătorie și comerț au fost ținta Inchiziției de două sute de ani din Spania, Portugalia și din coloniile spaniole din Lumea Nouă. *In mod fundamental, Inchiziția ar trebui privită ca o reacție defensivă la dominația economică și politică a acestor "noi creștini."*

Evreii au fost, de asemenea, în centrul tuturor evenimentelor sec. al XX-lea.

Ei au fost o componentă necesară a revoluției bolșevice care a creat Uniunea Sovietică și au rămas un grup de elită în Uniunea Sovietică, cel puțin până în epoca de după cel de-al doilea război mondial.

Au constituit un focar al național-socialismului în Germania și au fost **inițiatorii revoluției culturale și etnice de după 1965, din Statele Unite, fiind implicați inclusiv în încurajarea imigrației masive non-albe în țări de origine europeană.**

În lumea contemporană, în spatele politicii externe pro-Israel a S.U.A., care duce, în principiu, la războiul împotriva întregii lumi arabe, **se află grupuri de lobby americano-evreiești și evrei profund implicați în administrația Bush și în mass-media.**" (pg. 18 - 19)

"**În lumea modernă, influența evreiască asupra politicii și culturii este canalizată prin mass-media și prin instituțiile academice de elită către o multitudine aproape derutantă de domenii** - mult prea multe ca să le luăm în considerare aici." (pg. 20)

"**Cele care, în ultimă instanță, dau direcția comunității evreiești, văzută ca un tot, sunt elementele cele mai extremiste din interiorul ei.** ***Aceste grupuri fundamentaliste și ultranaționaliste nu sunt doar niște grupuscule marginale, relicve ale culturii ebraice tradiționale. Ele se bucură de un respect deosebit din partea publicului israelian și a multor evrei din diaspora.***" (pg. 28)

"O bună dezbatere a particularismului moral al evreilor poate fi găsită într-un **articol recent din "*Tikkun*" – probabil singura publicație liberală evreiască ce mai există.** (...) Chernin descrie psihologia ebraică a particularismului moral:

"*Acum vreo doi ani, mă plimbam prin frumoasa piață a orașului Numberg și m-am oprit să citesc o pancartă publică.* ***Iată povestea pe care o spunea:*** *în timpul evului mediu, conducătorii orașului, donnd să elibereze locul pentru piață, i-au ars din temelii, așa și așa și așa, pe evreii care locuiseră mai înainte pe locul respectiv. Și gata.*

După aceea, m-am simțit foarte stânjenită să mă mai plimb prin piață și, în cele din urmă, nici nu am mai făcut-o.

M-am simțit, bineînțeles, în primejdie, *o femeie cu steaua lui David la guler plimbându-se aiurea prin Germania.*

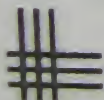
Dar mai mult decât atât, acum, ***că ajunsesem să mă gândesc la uciderea poporului meu cu sute de ani în urmă, am trăit experiența frapantă și îngrozitoare a auto-reproșului că eram atât de vie, atât de fericită și în vacanță.***

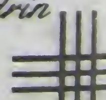
După ce am citit pancarta aceea, nu m-am mai putut bucura de nimic și am început să caut alte semne și urme ale asupririi fostei comunități evreiești.

Dacă aș fi stat mai mult la Nurnberg, dacă aș fi mers mai departe în direcția asta, aș fi ajuns curând să cred că eu personal și poporul meu de acum eram amenințați de germanii contemporani care mâncau înghețată la o cafenea din piață" (pg. 31)

(continuare în numărul viitor)

Selecțiuni de Nicoleta Codrin

TUNISIA CELOR "1001 NOPȚI" (II)

(continuare din numărul trecut)

SOUSSE

Medine, veche de multe secole, este un mic paradis al cumpărăturilor, cu sute de magazine liliputane, de unde comercianții te asaltează cu oferte, dornici să-și vândă marfa cât mai repede. Apoi hainele, încălțămintea, bibelourile și multe altele cedează locul produselor alimentare.

Alături se află piața propriu-zisă, numită *souk*, din cărămidă, cu bolte. În sectorul măcelăriilor capete de vită atârnă în cârlige – ochii sunt închiși și gurile sunt umplute, în mod estetic, cu iarbă. Alături de ele se găsesc lăzi din lemn cu melci vii și coșuri din nuiele în care sunt expuși pești proaspeți.

Să vizitezi micile prăvălii din bazarul Medinei, unde cu greu te poți strecura, din cauza aglomerației, este pitoresc; să faci cumpărături aici, este un veritabil stres pentru unii, sau o aventură plăcută - pentru alții. Dialogurile cu vânzătorii sunt lungi și teatrale, pentru plăcerea de a se târgui: bunăoară, pentru o cutie cu halva se cere un preț - desigur, "umflat", iar dacă nu te lași păcălit și te tocmești, obții marfa la 30 - 40 % din suma solicitată inițial. Pentru comercianți negustoria își are regulile și farmecul ei, considerând că și cealaltă "parte", cumpărătorul, trebuie să le cunoască și să le accepte; principiul ar fi următorul: "Eu, negustorul, îmi propun să te înșel, cumpărătorule, cerându-ți mai mulți bani; dacă nu te lași păcălit; dacă accepți să te târguiești, îți ofer marfa dorită la un preț bun pentru tine, fără ca eu să fiu în pagubă." Personal, întrucât nu mă pricep la negustorie, prefer sistemul european de comerț, cu preț ferm, afișat, fără rabaturi spectaculoase, unde se aplică principiul "văzut – plăcut – cumpărat". Mi se pare mai civilizat și mai puțin stresant.

Punctul de atracție din Sousse este ***Piața Ferhat Hached***, unde se întâlnesc orașul nou, portul și *medine*. De aici pleacă artera principală a orașului, *Avenue Habib Bourguiba*, flancată de hoteluri (printre care și hotelul "Karawan", la care am fost cazat), cafenele, magazine pentru turiști. Paralel se află faleza și malul mării, loc de promenadă până noaptea târziu. Cafenelele sunt pline "ochi" (într-o seară am băut și eu renumita cafea și am tras dintr-o narghilea; fesul pe cap îmi mai lipsea ca să par un tunisian sadea, așa de bronzat eram).

Discotecile zgomotoase sunt la dispoziția tuturor, turiști și localnici, și am admirat turistele ruse dansând: parcă aveau dansul în sânge! Am descoperit, cu uimire, că muzica "disco" arabă, inedită și puternică, este plăcută tuturor celor aflați pe ringul de dans brăzdat de lumini intermitente, iar prețul băuturilor consumate în astfel de locații este exorbitant; preferabil și, desigur, mult mai profitabil, ar fi să iei loc la o masă a uneia dintre multele cafenele, amplasată direct pe trotuar, să bei un suc sau un ceai și să asculți, în surdină, o muzică arabă.

Cum nu agreez să fac plajă toată ziua, am apelat la excursiile facultative, în grup, cu ghid, la prețuri rezonabile, sau la cele solitare, cu ajutorul taxiului care este foarte ieftin. Deși Tunisia nu are deloc zăcăminte de petrol, acesta se importă din țările arabe vecine, mari producătoare de "aur negru", Algeria și Libia. Care o fi prețul plătit pentru litrul de combustibil, nu știu, dar nu poate fi prea mare, din moment ce poți merge cu taxiul oriunde, la "chilipir", un lux pe care în România nu ți-l poți permite.

PORT EL KANTAOUI

Am făcut o primă excursie, pe parcursul unei jumătăți de zi, la Port El Kantaoui, despre care cred că este cea mai frumoasă **stațiune turistică** tunisiană. Dar și prețurile diferă de cele din Sousse: mai mari, dar nu inabordabile.

Hotelurile sunt de o calitate superioară. Între ele există amenajate grădini vaste, cu arbuști și multe flori, bine întreținute. Arhitecții au evitat uniformitatea, vilele și hotelurile fiind inconfundabile ca stil. Predomină stilul andaluz, cu pereții albi, în

armonie cu verdele palmierilor, iasomiilor și al plantelor agățătoare pe care nu știu să le numesc.

Mâncarea este mai rafinată: grătarele sfârâie cu fripturi și cârnăciori delicioși din carne de vită și oaie (nu se consumă carne de porc, pentru că musulmanii îl consideră un animal murdar), toate sucurile sunt naturale, pregătite în fața clientului, fără chimicale.

Într-un port artificial vast, am văzut câteva sute de iahturi ancorate, din întreaga Europă.

Turiștii pot închiria bărci cu hublouri sub linia de plutire, ce permit vederi subacvatice, sau feluci tradiționale care pornesc spre larg în curse de promenadă, la intervale scurte de timp.

Magazinele sunt mai luxoase, mai mari, cu marfă de calitate, pe care nu am întâlnit-o în Sousse, mulțimea este elegantă și cosmopolită.

În general, Port El Kantaoui are puține lucruri în comun cu viața tunisianului de rând.

TUNIS

O altă excursie, care, însă, a durat o zi încheiată, am făcut-o pentru a vizita **capitala țării**, Tunis, care este **numele nou al vechii Cartagine**. După cca. două ore de mers cu mașina pe autostradă, am ajuns la Tunis, una dintre cele mai interesante *medine* din lumea arabă: noul centru îmbină

farmecul colonial cu entuziasmul mediteranean pentru viață. Artera principală este Avenue Habib Bourguiba - echivalentul, dacă doriți, al Căii Victoriei din București. Copacii din zona mediană a arterei țin umbră tarabelor cu flori și chioșcurilor cu ziare în stil parizian.

De la bine-păzitul Minister de Interne, aflat lângă hotelul "zgârie-nori" "Africa Meridian", la Catedrala Catolică construită de francezi, Ambasada Franceză și Teatrul, atmosfera este dată de amestecul plăcut al stilului colonial cu cel modern. Tunisul este o mare aglomerare urbană cuprinzând o cincime din cei 9 milioane de locuitori ai țării; un număr însemnat dintre aceștia sunt de religie catolică, pentru ei oficiindu-se la ***Catedrala Sf. Vincent de Paul*** - care nu m-a impresionat deoarece are o arhitectură greoaie și nu are perspectivă, înghesuită fiind între alte clădiri.

Nu am vizitat nici o moschee deoarece acest lucru este interzis în Tunis pentru cel ce nu este de religie mahomedană (spre deosebire de alte țări islamice, cum ar fi Egipt sau Turcia). Am văzut, pe dinafară, ***Moscheea Pașa Hammouda***, ușor de identificat după fațada din marmură roz.

În ***Piața El Berka*** se desfășura **comerțul cu sclavi, deopotrivă negri africani aduși prin sudul Tunisiei, și europeni creștini**, victime ale pirateriei maritime care a atins apogeul în sec. XVII. Piața și biroul ei au fost închise, în 1841, din porunca Bei-ului Ahmed, guvernatorul otoman.

La numai 6 km depărtare de centrul Tunisului se află strălucitorul ***Bardo, vechiul palat al Bei-ului***, unde se țin astăzi ședințele Parlamentului și se găsește unul dintre cele mai impresionante ***Muzee de Arheologie*** din lume. Cea mai mare parte dintre exponate sunt mozaicuri romane și bizantine, aduse din site-uri arheologice amplasate în întreaga Tunisie. Pardoseala și pereții sunt acoperiți cu mozaicuri, multe dintre ele intacte, deși realizate între sec. II î.Hr. – VII d.Hr. Tematica lor include mituri și zeități, grecești sau romane, scene cosmice, agricole sau de sărbătoare, împodobite cu ghirlande cu păsări și animale. *Bardo-ul* mai include și o secțiune islamică frumos expusă: scrieri timpurii din Coran, faianță importată din Iznik, bijuterii, costume vechi, podoabe rituale, armament și gravuri din Tunisia sec. XVI.

CARTAGINA

De aici am plecat spre ruinele cetății Cartagina, pe o șosea paralelă cu litoralul. În drum am văzut o statuie ecvestră care mi-a stârnit zâmbetul: îl reprezenta pe ctitorul Tunisiei moderne, cel al cărui nume este purtat de principalele artere de circulație din majoritatea orașelor țării, *Habib Bourguiba*. El, care a mers toată viața numai în mașini luxoase, este reprezentat călare (dar îmbrăcat în costum elegant), cu o mână întinsă în care se află un porumbel! Cu siguranță, dacă ar fi văzut-o Ceaușescu, și-ar fi dorit și el o statuie asemănătoare.

Cartagina, locul unde se găsesc ruinele faimoasei cetăți, este astăzi zonă rezidențială de lux: numai vile somptuoase și palate fastuoase înconjurate de vegetație, în care stau cei cu dare de mână!

Orașul antic a fost construit cu 800 de ani î.Hr., de către fenicieni. Legenda spune că regina lor, Dido, foarte pricepută în negocieri, s-a înțeles cu conducătorul local Iarbus să-i cedeze, într-un loc ales de ea, atât teren cât încape sub pielea unui

bivol, pentru a-și ridica o cetate. Ea a cerut să fie tăiat cel mai mare taur, iar pielea lui, jupuită cu grijă, să fie tăiată în fâșii cât se poate de subțiri. Unindu-le, le-a întins apoi pentru a marca terenul pe care se va ridica orașul ei. *(continuare în numărul viitor)*

Emilian Ghika

SÖRÖS ŞI "NOUA ORDINE" MONDIALĂ

Alianţa P.N.L. - P.D., în frunte cu Traian Băsescu, a marşat în alegerile generale şi prezidenţiale din 2004 sub tulburea zodie a **culorii portocalii** (afişele, hainele activiştilor şi ale candidaţilor, drapelele "Alianţei DA", toate au fost portocalii), **culoare ce a marcat ultima "revoluţie" din răsăritul Europei, din seria celor dirijate de O.N.G.-urile finanţate de magnatul evreu George Sörös şi de C.I.A.**

Recent, "rezistenţa sionistă" din Israel a adoptat aceeaşi culoare.

Trebuie spus că persoanele cele mai apropiate de O.N.G.-urile dirijate de Sörös în România au fost tocmai liderii celor două partide ale Alianţei, Traian Băsescu şi Teodor Stolojan, mult mai mult decât partidele în sine, sau decât o ştiau acestea. Chiar şi oamenii ce l-au urmat pe Teodor Stolojan în Partidul Naţional Liberal, Adrian Cioroianu şi Ionuţ Popescu, proveneau dinspre această zonă portocalie a "societăţii civile" (primul de la "Grupul de Dialog Social", iar al doilea de la "Fundaţia Sörös").

În ceea ce-l priveşte pe Traian Băsescu, acesta mai servise patronii "societăţii civile", mai ales atunci când a impus persoanele nominalizate de "Grupul de Dialog Social" (Andrei Pleşu, Horia Roman Patapievici şi Mircea Dinescu) în comisiile parlamentare.

Statele Unite dispun astăzi de **două metode** pentru a promova în lume "schimbările de regim" cerute de Noua Ordine Mondială.

Prima este aceea a **invaziilor militare** preconizate de P.N.A.C. (Project for a New American Century) şi de preşedintele Bush - de tipul celor din Afganistan şi Irak, ţări aflate acum sub ocupaţie, unde se organizează aşa-zisele alegeri democratice sub controlul armatei americane, prin încălcarea Convenţiei de la Viena (care interzice în mod explicit puterii ocupante să modifice statutul politic, economic şi social al statului ocupat).

A doua metodă pentru "schimbarea de regim" este cea a "*revoluţiilor portocalii*", metodă pusă la punct încă din anii '80 ai sec. XX, de către **George Sörös**, prin care sunt identificate, finanţate, îndoctrinate şi mediatizate **grupuri de presiune locale**, cu care se încearcă **afilierea la instituţiile Noii Ordini Mondiale**.

REŢEAUA SÖRÖS

Sörös, pentru a-i satisface pe toţi agenţii săi dornici de imagine personală şi de bani, dar şi pentru crearea imaginii de larg cor al. vocii publice, acţionează în România printr-o reţea de ONG-uri, toate finanţate direct sau indirect de "*Fundaţia pentru o Societate Deschisă*" (care se chema înainte "*Fundaţia Sörös*").

Din această reţea fac parte acele asociaţii (care sunt afiliate chiar şi numai pentru finanţare), **cu care ne-am obişnuit a-şi da cu părerea despre tot ce este bine sau rău în România, şi diverse personaje controversate, printre cele mai mediatizate:** *Andrei Pleşu, Cristian Pârvulescu, Răzvan Ungureanu, Andrei Cioroianu, Mircea Toma de la "Academia Caţavencu", Renate Weber, Alina Mungiu-Pippidi, Monica Macovei, "cârcotaşii" Huidu şi Găinuşă etc.*

Printre **ONG-urile din Reţeaua Sörös** ("*Sörös Open Network Romania*") fac parte şi unele mai puţin cunoscute, gata oricând să iasă în prim-planul vieţii sociale, precum "*Centrul pentru Dezvoltare Economică*" (ce derulează programe împreună cu "*Shell Group of Companies Romania*"), "*Fundaţia Concept*" (ce acţionează alături de "*Pro Helvetia*"), "*Centrul de Parteneriat pentru Egalitate*", "*Uniunea pentru Reconstrucţia României*" etc.

***"Fundaţia pentru o Societate Deschisă"* ("Open Society Institute") este "mama" tuturor celorlalte ONG-uri grupate sub denumirea generică de "*Societatea Civilă a României*"** şi fiinţează încă din 1990.

Din cadrul echipei tehnice au făcut sau fac parte: liberalul filosionist Răzvan Ungureanu, evreica

Renate Weber din Botoşani, Andrei Pleşu, Horia Roman Patapievici, Lazăr Vlăsceanu, Letiţia Mark, Mariana Celac, Ionuţ Popescu (ministru de Finanţe în 2005), Cristian Pârvulescu ("Pro - Democraţia"), Monica Macovei (ministru de Justiţie mai apoi), Andrei Oişteanu (evreu, membru al comisiei antiromâneşti a lui Elie Wissel, Comisia Holocaustului), Marius Oprea ("vânătorul de securişti" care, publicând listele cu securişti, îi "uită" pe cei evrei), Levente Salat, Sabina Fati şi Virginia Gheorghiu (în anii '90 a fost "cercetător" la Royal Institute for International Affairs din Londra, bursier la American University din Washington D.C. şi consultant al Băncii Mondiale pentru România, apoi vice-preşedinte al "Tofan Grup S.A.", la fel ca şi Teodor Stolojan – devenit şi el apoi consilier prezidenţial).

Între 1990 şi 1994, fundaţia a colaborat cu Ministerul Educaţiei în vederea elaborării "manualelor alternative" (menite să denatureze istoria românilor, în special, şi învăţământul românesc, în general).

În subordinea ei se află alte 13 sub-organizaţii (ONG-uri), toate reunite într-o reţea despre care nu se vorbeşte ca atare (ca reţea), numită "SON România" ("Sörös Open Network Romania"). **Vom prezenta doar câteva dintre acestea, dintre cele mai mediatizate.**

ASOCIAŢIA "PRO – DEMOCRAŢIA" (APD)

APD a fost înfiinţată de un mason, Adrian Moruzi, la Braşov, în aug. 1990 (acesta devenind primar al Braşovului în 1992, cu ajutorul fondurilor primite pe filiera APD de la "National Democracy Institute" – S.U.A.), după care a stabilit o foarte bună şi strânsă colaborare cu Fundaţia Sörös din România.

Astăzi APD are o reţea proprie de peste 30 de "cluburi" în toată ţara, "pregătiţi să supravegheze alegerile".

De la început APD arată în rapoartele sale destinate opiniei publice, că România este o ţară neguvernabilă care încalcă drepturile minorităţilor.

Explicaţia este simplă: asociaţia era dominată de maghiari.

"Pro - Democraţia" este **organizatoarea "Universităţii de Vară" de la Balvanyos (jud. Covasna)**, împreună cu "Liga Pro - Europa" (Smaranda Enache), "Uniunea Asociaţiilor Tineretului Maghiar" şi FIDESZ. **La aceste manifestări, la care se contestă pe faţă caracterul naţional-unitar al statului român,** luau parte personaje controversate şi binecunoscute precum: Zoe Petre (evreică), Gabriela Adameşteanu (evreică), Gabriel Andreescu ("soldat" Sörös, salarizat astăzi de "Institutul Holocaustului" din România), Horia Rusu, Adrian Moruzi, Nemeth Zsolt (maghiar).

Principalii finanţatori: "National Democracy Institute" – S.U.A., "Fundaţia Sörös pentru o Societate Deschisă" şi "German Marshall Fund" (nume înşelător, fundaţia fiind, de fapt, din S.U.A.), apoi "Freedom House", USAID ("United States Agency for International Development" – sub-agenţie a C.I.A.) şi "Westminster Foundation for Democracy" – Marea Britanie.

În 1997 APD îi cooptează în rândurile ei pe Cornel Nistorescu ("Evenimentul zilei") şi Mircea Toma ("Academia Caţavencu").

Din 1999 la **conducerea** "Pro - Democraţia" vine **Cristian Pârvulescu**. Acesta a demarat, în 2005, un proiect-diversiune (o "anchetă" privind finanţarea partidelor) din care rezultă că, la ultimele alegeri, doar Partidul Democrat a respectat legea la acest capitol (?!).

GRUPUL pentru DIALOG SOCIAL (GDS)

Acţiunile sale arată că GDS se află în cea mai strânsă legătură cu organizaţia principală a lui Sörös, care îl şi finanţează, membrii GDS fiind totodată pepiniera cadrelor "Fundaţiei pentru o Societate Deschisă".

Prezidat astăzi de Radu Filipescu, GDS reuneşte nume cunoscute dintre care amintim: *Gabriel Liiceanu, Andrei Pleşu, Horia Roman Patapievici, Gabriela Adameşteanu, Mariana Celac* (aflată şi în conducerea "Fundaţiei Sörös"), *Andrei Cornea* (evreu), *Andrei Oişteanu* (evreu), *Marius Oprea* ("vânătorul de securişti"), *Rodica Culcer* etc.

Organul propagandistic al GDS este revista săptămânală "*22*".

Rodica Culcer a fost cercetător ştiinţific la "Institutul de Ştiinţe Politice" din cadrul academiei politice "Ştefan Gheorghiu" a partidului comunist. În 1985 s-a transferat la Consulatul S.U.A. din Bucureşti, fiind o bună cunoscătoare a limbii engleze, funcţionând aici între 1985 – 1991, după care a fost angajată la postul de radio BBC din Marea Britanie; în 1991-1996 a activat ca agent de influenţă (alături de Alina Mungiu-Pippidi şi Anca Toader) în favoarea Convenţiei Democrate (după câştigarea alegerilor din '96, CDR a răsplătit, doar pe Alina Mungiu-Pippidi şi Anca Toader, cu postul de director şi, respectiv, director-adjunct la departamentul "Ştiri" din cadrul TVR). Din 1999 Rodica Culcer a fost directorul departamentului "Ştiri" al postului privat de radio "Europa FM", unde, în perioada 2000-2003, a "orientat" ştirile în favoarea P.N.L. şi P.D. A fost apoi angajată la "Radio Total" (la propunerea lui Cornel Nistorescu) ca director general, şi la postul privat de televiziune "Realitatea" ca realizator de emisiuni politice şi, apoi, electorale. Ambele instituţii mass-media aveau să devină tribunele Alianţei D.A. În aug. 2005, în urma unui "concurs" dat în faţa unei comisii "portocalii", Rodica Culcer ajunge director al Departamentului de Ştiri al TVR.

Bibliografie: Vladimir Alexe – "Revoluţiile portocalii"; Cornel Dan Niculae – "Războiul nevăzut - III" – Ed. Carpathia, 2006.

Aceasta este doar o parte din mizeria în care ne scăldăm cu toţii.

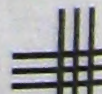
Suntem vinovaţi, noi românii, fiindcă nu luptăm să ne apărăm comorile pe care Dumnezeu ni le-a dat. Pentru că avem obligaţia şi datoria morală să apărăm credinţa strămoşească şi neamul românesc în faţa invaziei membrilor sau doar simpatizanţilor "sinagogii satanei".

Este timpul să spunem ADEVĂRUL şi să facem LUMINĂ, chiar dacă pentru asta va trebui să ne jertfim, căci numai astfel urmaşii noştri vor mai avea un loc sub soare în ţara lor, România, în care să mănânce o bucată de pâine şi unde să-l întâlnească pe Dumnezeu – în Biserica Ortodoxă.

Este mai bine să murim luptând, decât să ne ducem viaţa cu capul plecat sub jugul slujitorilor satanei. "*<<Viaţa în libertate, ori moarte!>> - strigă toţi*" (un vers din imnul naţional).

(continuare în numărul viitor)

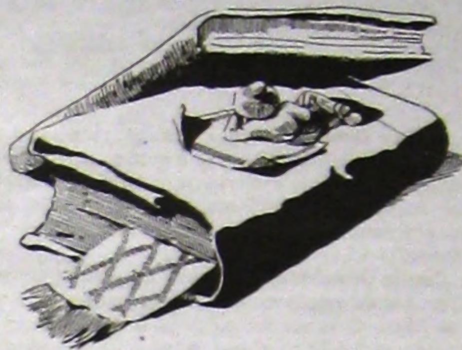
Emanuel Ştefaniu, Craiova

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite **în scris** pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE: *"În ce a constat lupta anticomunistă a guvernului "naţional român" de la Viena (10 dec. 1944 – aprilie 1945), aflat sub conducerea lui H. Sima, şi ce activitate a avut?"*

a fost dat de dr. Grigore Gherasim din Iaşi, 33 de ani, care a câştigat cartea *"Biserica şi Mişcarea Legionară"* de Gh. Racoveanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Foarte utile pentru a răspunde întrebării sunt înseşi memoriile şefului guvernului român de la Viena, Horia Sima, şi serialul revistei din 2004 – 2005 "Sunt simist dar mă tratez".

În primul rând trebuie menţionat faptul că guvernul de la Viena a luat naştere abia la 10 dec. 1944, deşi Sima îl anunţase public încă din 26 aug. 1944 (motivul întârzierii: "Comandantul" nu avea oamenii necesari, întrucât vechii legionari din garda Căpitanului îl părăsiseră, iar septembriştii lui nu inspirau încredere nemţilor pentru a-i da aprobarea).

Aşa-zisul guvern "naţional" de la Viena, care urma să reia lupta alături de Germania, a fost alcătuit din 6 persoane doar, dar strângerea membrilor acestuia a durat 4 luni. Să-i urmărim **activitatea:**

ARMATA "NAŢIONALĂ" – era o **divizie cu 3 regimente**. S-a constituit cu sprijin german, **din prizonierii români luaţi de nemţi**, care se înrolau sub ameninţarea morţii prin înfometare.

(*"**Singura posibilitate de salvare** a acestor mii de **prizonieri români, ameninţaţi să moară de foame** şi de boli, **era să intre în armata naţională**."* - pg. 76 din cartea *"Guvernul naţional român de la Viena"* de **Horia Sima**).

Pregătirea armatei s-a încheiat în febr. 1945, apoi **unul din regimente a staţionat, pur şi simplu, pe Oder, iar celelalte două nu s-au mişcat măcar de la locul de instrucţie.**

Un regiment a staţionat pe Oder, făcând incursiuni pentru a aduce prizonieri ruşi. Când ruşii însă au luat treaba în serios, trupele române au fugit împreună cu ostaşii şi civilii germani.

(*"Ruşii stăteau liniştiţi dincolo de Oder şi din când în când tulburau liniştea regimentului, aflat pe o insulă, cu salve de artilerie."* - pg. 108 din aceeaşi carte a lui Horia Sima, citată mai sus;

"Trupele române s-au retras pe linia Oranienburg-Neuruppin-Perleberg, fugind de Ruşi odată cu soldaţii germani şi mulţi civili." - pg. 117)

Iar celelalte două regimente n-au făcut nici măcar atât – citām tot din Horia Sima însuşi: *"Întorcându-ne acuma la Dollersheim, **regimentele 2 şi 3** cantonate aici **n-au părăsit cantonamentul până în ultimul moment, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat pe front**."* (pg. 117)

DECI armata "naţională" de la Viena n-a făcut practic, nimic.

LEGIONARII PARAŞUTAŢI

Au fost paraşutate câteva echipe de legionari în ţară, dar au fost aruncate la sute de kilometri distanţă de locul prevăzut, fără cele necesare supravieţuirii mai îndelungate într-un teritoriu inamic controlat de spioni şi de armata sovietică.

Dintre cele CÂTEVA ZECI de legionari paraşutaţi în ţară cu misiuni informative, unii s-au întors în străinătate, constatând că nu se mai putea face nimic, iar alţii au fost capturaţi de comunişti. Ca şi la încercarea de revoluţie din 3 sept. 1940, această acţiune, prost gândită şi execrabil pusă în aplicare, fără nici o responsabilitate, a fost un chix. După cum recunoaşte însuşi **Sima** în cartea sa, la pg. 119, *"Paraşutarea lor nu s-a realizat în cele mai bune condiţii. (...) Verca, în cartea lui faimoasă, "Paraşutaţi în România vândută", arată cum **avionul** cu care a zburat el şi camarazii lui **i-a lansat la sute de kilometri distanţă de locul prevăzut. Aproape la toate echipele** care au atins pământul s-au petrecut **incidente** de acest gen **şi chiar mai grave**."*

(Cu toate acestea, după încă 9 ani, în 1953, Sima a mai trimis 13 paraşutişti în ţară, care, fără a realiza ceva concret, au sfârşit în faţa plutonului de execuţie, în timp ce în străinătate pretinsul şef era "eroul" scandalului de adulter tocmai cu soţia camaradului său care-l găzduise şi-l întreţinuse!)

Care a fost însă activitatea lui H. SIMA, ca şef al "guvernului" de la Viena?

Bineînţeles că nu a existat nici un act de guvernământ propriu-zis al acestui guvern-fantomă.

Şeful acestuia a urzit planuri care nu s-au realizat, s-a plimbat de colo-colo ţinând discursuri, departe de locuri primejdioase pentru viaţa lui; în acea perioadă de foamete primea de trei mai multă mâncare decât înşişi nemţii - în timp ce camarazii lui mureau pe frontul din ţară sau zăceau în închisori.

*"(...) **primeam din partea serviciului de protocol trei cartele de alimente, în loc de una**, cum avea dreptul fiecare cetăţean al Reichului."* (H. Sima, pg. 17); *"Frontul se apropia de graniţa Austriei, noi aici **eram privilegiaţi**, nesimţind decât efectele unei **odihne plăcute, ca şi cum am fi venit în vilegiatură**."* (pg. 83); *"Fiecare dintre noi primise un dormitor aparte, înzestrat cu **toate comodităţile necesare**. Era o **locuinţă de vis**."* (pg. 86)

NOTELE REDACŢIEI:

Ambiţia de a fi şef de guvern Horia Sima o nutrea încă din 1940, când a dat mâna cu asasinul Căpitanului şi al elitei legionare, Carol al II-lea, şi a cerut să fie prim ministru. În timpul rebeliunii din ian. 1941 ceruse gen. Antonescu acelaşi post - tot fără a-l primi. Abia acum şi-a realizat visul. Chiar dacă a ţinut doar cinci luni şi a fost şeful unui guvern–fantomă.

În ciuda tuturor celor declarate mai sus, Sima însă concluzionează cu emfază, în aceeaşi carte:

*"Graţie acestui guvern, s-a făurit mişcarea naţională de rezistenţă şi **s-au creat premisele resurecţiei din 22 Decembrie 1989**."* (pg. 168)

(Notă: ??!! – uluitor!!)

*"**Acest guvern** nu a făcut numai retorică, ci **s-a opus cu armele contra dominaţiei comuniste** din România, luptând alături de armata germană sau **vărsându-şi sângele pe crestele munţilor**."* (pg. 171)

Ei, cum aşa?! Nici măcar un membru al guvernului de la Viena n-a mai văzut ţara decât în poze! În munţi, luptând cu arma în mână împotriva comuniştilor s-au aflat sute de legionari din ţară care nu primiseră nici un ordin de la Sima în acest sens şi care, oricum, în faţa situaţiei disperate, n-aveau nevoie să le spună nimeni - şi încă de la mii de kilometri - ce trebuia făcut; însuşi **Sima** afirmă în **Circulara din 8 nov. 1953**, că: ***"A "salva" Legiunea de la 7.000 km distanţă de front, e cel puţin ridicol"* !**

Simiştii pretind că guvernul de la Viena ar fi continuat linia Căpitanului de luptă împotriva comunismului. Dar Căpitanul a fixat în "Cărticica şefului de cuib" ca principiu de bază, *obligativitatea ca şi cel mai mărunt şef legionar să fie întotdeauna în linia întâi a frontului, şi el însuşi s-a aflat întotdeauna în fruntea legionarilor, cu riscul vieţii!* Sima este unicul "comandant" de trupă din lume care a pretins că apără ţara şi neamul, de la mii de kilometri distanţă. Deşi el însuşi făcuse remarca în cartea *"Guvernul naţional român de la Viena"*: ***"Prin proclamaţii nu se putea rezolva nimic"*** (pg. 12).

REZUMÂND, "guvernul" de la Viena al lui Sima a avut cam aceleaşi "realizări" şi aproape aceeaşi durată de viaţă ca şi guvernarea simistă din 1940: *a realizat "un spanac" şi a durat 5 luni.*

ÎNTREBAREA LUNII MARTIE: Cui s-a datorat faptul că Mişcarea Legionară nu a fost condamnată de Tribunalul Internaţional de la Nurnberg (la ancheta preliminară a fost analizată şi nu a fost introdusă în proces) ?

PREMIU: *"Mihail Eminescu, un mare precursor al legionarismului"* – Const. Papanace.

***

ANGELUS FABER

Răzbit-au îngeri în făurărie
e-un mozaic de fauri în rocadă
cu o febrilitate camaradă
de-aceeaşi hibernând copilărie

cu zor tăcut de cristalografie
cos îngeri în urzeala de zăpadă
februarie dă cea dintâi dovadă
hyeme semper faber sine die

din anotimpul acesta fără roadă
îngeri şi-au făcut căpitănie
a fragedelor lor stihii stând prada

şi-au făurit în ger acea chilie
soboare şi cohorte stând la sfadă
în iarna ce li-i doar alegorie.

Cristiana Hâncu

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile ACCES PRES (RODIPET) din BUCUREŞTI (*la cele enumerate mai jos*), şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 322 3832**

Preţul unui abonament: **30 RON** (300.000 lei vechi) pentru **ţară** şi **38 euro** (45 $) pentru **străinătate**.

Stelian Dima – Giurgiu: Întrucât comemorarea Moţa – Marin are loc în ianuarie - şi nu o putem repeta în februarie sau martie, după cum ne trimit cititorii materiale, vă rugăm ca rândul viitor să trimiteţi din timp articolul legat de acest subiect! (Articolul dvs. ar fi trebuit să ajungă în Bucureşti cel târziu pe 5 ianuarie, nu pe 4 martie!)

Cecilia Ghenădescu – Sibiu: O chestiune extrem de importantă şi, din păcate, necunoscută nu numai publicului, ci şi multor istorici, este faptul că protocolul adiţional secret al pactului Ribbentrop – Molotov, care delimita sferele de influenţă în Europa de Est, nu a fost ratificat după semnare de nici unul dintre contractanţi, punând serios sub semnul întrebării valabilitatea documentului! Renumitul istoric Gh. Buzatu, în ampla şi documentata lucrare "*Din istoria secretă a celui de-al doilea război mondial*" (Ed. Enciclopedică, 1995) subliniază acest aspect, precum şi faptul că documentul este atins de nulitate în primul rând prin faptul că la 22 iunie 1941 a intervenit starea de război între Germania şi URSS, în urma agresiunii Wehrmachtului, eminamente pentru anularea efectelor teritoriale ale protocolului secret! Deci după 22 iunie 1941 URSS a pierdut toate avantajele teritoriale rezultate din aplicarea acestuia, de aceea a acţionat insistent pentru a obţine de la noii parteneri recunoaşterea (întâi formală şi apoi de drept) a graniţelor trasate în 1939. Prin consacrarea acestora, însă, Aliaţii, în postura de învingători, practic şi-au pus în discuţie înseşi bazele luptei lor şi ale succesului repurtat în 1945, căci, după războiul contra Germaniei recunoşteau dreptul sovieticilor de a se înfrupta din roadele cooperării cu Hitler!

Carmen Todea – Alba Iulia: Serialul "Pentru legionari" nu reproduce integral cartea, ci extrage ideile principale, de doctrină legionară. Prin aceste selecţiuni omul "de pe stradă" (căruia ne adresăm, în primul rând), ia cunoştinţă de ideile de bază ale Mişcării, convingându-se astfel, din sursă directă, de moralitatea, verticalitatea, înţelepciunea şi bunul simţ legionar, şi găsind explicaţia modului original de organizare şi a necesităţii educaţiei românilor în spirit creştin şi naţionalist. Şi pentru legionari este extrem de utilă această trecere în revistă, această sinteză a ideilor Căpitanului. De asemenea este necesară multora dintre membrii Mişcării (cei care au depus legământul şi activează în cuiburi, vrând să devină legionari), întrucât am avut ocazia să constat că s-au pierdut în amănunte şi nu au tocmai viziunea de ansamblu.

Adrian Boantă – Tg. Jiu: Fracţiunile desprinse din PNŢ şi PNL şi aliate cu comuniştii în 1946 erau conduse de Gh. Tătărescu, cunoscut om politic şi fost ministru în repetate rânduri în perioada interbelică, şi, respectiv, A. Alexandrescu. Tătărescu a fost apoi închis de comunişti la Sighet, fără judecată, şi a murit la doi ani după eliberare, ca urmare a bolilor contractate în detenţie. Tovarăşii comunişti n-au ţinut niciodată cont de serviciile aduse lor, ci şi-au văzut netulburaţi de "lupta de clasă"...

"verde", sunt întru totul de acord cu dvs.; să nu pierdem totuşi din vedere faptul că tânărul cercetător - care a scris, de altfel, multe cărţi valoroase, servind românismul - este simpatizant, nu legionar. Mărturisesc că şi eu m-am sesizat exact de ceea ce semnalaţi dvs. şi am avut discuţie de câteva ore cu el; omul este de bună credinţă: a greşit, pur şi simplu, nu a făcut-o din rea intenţie, şi a fost dispus să reformuleze într-o nouă ediţie. Mă bucur să constat încă o dată, cu această ocazie, că legionarii, indiferent de vârstă, simt şi gândesc la fel.

S. C. Vicovia – Bacău: Mulţumim frumos pentru cartea trimisă, într-adevăr foarte interesantă şi obiectivă, scrisă într-un stil accesibil, ca şi pentru dreptul de reproducere acordat; vom prezenta selecţiuni din primele două capitole, făcând astfel un rezumat.

Horaţiu Bob – Timişoara: Ing. şi marele industriaş român Nicolae Malaxa nu a "finanţat" niciodată Mişcarea. Conform principiilor de bază legionare, Mişcarea a trăit exclusiv din cotizaţiile legionarilor şi din donaţiile făcute tot de către legionari, sau de către simpatizanţi. Prin definiţie, termenul "donaţie" înseamnă primirea unui bun material fără a da ceva în schimb. Căpitanul, de altfel, menţionează explicit în cartea "*Pentru legionari*" şi argumentează logic şi de bun simţ: "Nu numai că nu eram finanţaţi de capitalişti, dar sfătuiesc pe oricine conduce o mişcare bazată pe sănătate, să refuze orice tentativă de finanţare, dacă voieşte să nu-şi omoare mişcarea. Pentru că o mişcare este astfel constituită încât să producă singură din credinţa şi jertfa membrilor ei, exact atât cât îi trebuie pentru ca să poată trăi şi să se poată dezvolta. Pentru o normală şi sănătoasă dezvoltare, o mişcare nu are drept să consume decât atât cât poate produce ea, şi nu poate produce decât în măsura capacităţii de credinţă şi deci de jertfă a membrilor ei. Nu produce suficient? Nu vă stă deschisă calea finanţării, ci aceea a intensificării credinţei." Ori legionarii sunt renumiţi tocmai pentru credinţă... Nu uitaţi că pentru cumpărarea maşinii Legiunii Căpitanul a făcut chetă, ca şi pentru aducerea în ţară a lui Moţa şi Marin. Şi mai departe: "Deci, domnilor şefi de mişcări (vorbesc pentru cei ce vor veni după noi), să respingeţi pe binevoitorii care se vor oferi să vă finanţeze mişcarea, bineînţeles, dacă vor mai fi în viitor de aceştia. (...) Oameni cu dare de mână, oameni bogaţi, până la limita bunei cuviinţe, vor fi. Ei nu vor avea posibilităţi de finanţare, ci vor putea numai să ajute, din prinosul lor, o mişcare. Această obligaţie de a ajuta, de a-şi ajuta neamul în grele momente, o au toţi românii şi vor avea-o în veacul veacurilor. Ajutorul lor este şi va fi bine primit totdeauna." Acesta este "cazul Malaxa".

Nicoleta Codrin

ÎN ATENŢIA CITITORILOR:

Datorită felului nepotrivit de repartizare în Bucureşti a publicaţiei noastre, am fost nevoiţi să schimbăm sistemul de distribuţie, după cum urmează: s-a restrâns numărul de puncte de distribuţie de la cca. 100, la 13, având în vedere că la unele unităţi ajungeau câte 2-3 exemplare.

De aceea publicaţia se distribuie prin următoarele centre Rodipet:

1. P-ţa Romană - coloane;
2. Batiste - Proiecţia pe N. Bălcescu - Restaurant Pescarul;
3. Sf. Gheorghe;
4. Universitate;
5. Piaţa Romană - Staţia Metrou - Staţie R.A.T.B.;
6. Aurel Vlaicu - Şos. Pipera - Staţia de Metrou;
7. Dorobanţi - Piaţa - Radu Beller;
8. Unirea;
9. Complex - Piaţa Bucur Obor;
10. Piaţa Reşiţa - Cap linie troleibuz;
11. Piaţa Victoriei.;
12. Drumul Taberei 34;
13. Calea 13 Septembrie - Intersecţie Şos. Panduri.

Prin contract, Rodipet este obligat să afişeze "Cuvântul Legionar" (ca, de altfel, orice publicaţie). ***Ne veţi face un serviciu amintind acest lucru vânzătorului, atunci când este cazul.***

Vă mulţumim!

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai, Cătălin Enescu
Nicolae Badea - secretar de redacţie

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri*, *orele 15–19***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)

Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com